

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
'Οδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : 'Η Βασίλισσα Μαρῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετάφρ. Α. Σκαλίδου. (Συν.). — 'Η Λουομένη Χζνούμισσα, μυθιστορία Λεϊλά - Χανούμ. (Συν.). — 'Ο μικρὸς τεχνίτης, διήγημα Ν. Ι. Σταματέλλου. — 'Η Νύξ τοῦ νέου ἔτους.

ΕΤΗΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
'Εν Ἀθήναις: δρ. δ, τὰς ἑσπερινὰς 6, τὴν ἑσπερινὰν 10
ΦΥΛΑΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.
Αἰσθηδὸν καὶ ἀποστέλλονται ἀπ' ἑθελίας εἰς Ἀθήνας
διὰ τραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

'Ο λαὸς ἠκολούθει, συνάδευε καὶ προεπορεύετο. . . [Κεφάλαιον ις].

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡῶ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ
Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια ἴδι προηγουμένου φύλλον].

'Η ἀνησυχία αὐτῆ, εἴτε προσποιητὴ εἴτε πραγματικὴ, δὲν διέλαθε τὴν Αἰκατερίναν.

— Τί ζητεῖς ; τῆ εἶπε.

— Ζητῶ... Ἀλλὰ δὲν βλέπω πλέον... εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Ποῖον ;

— Τὴν Σώβην. Μὴ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Λουβρον ;

— 'Οτε σοῦ ἔλεγον ὅτι εἶσαι ζηλότυπος ! εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα... *O bestia!*...

1 Ὡ ζῶν !

'Εμπρός, 'Ερριέττη ! προσέθετο ὑψούσα τοὺς ὤμους. Πηγαίνετε μετὰ τῆς βασίλισσας τῆς Ναβάρρας.

'Η Μαργαρίτα προσεποιήθη ὅτι παρτήρει ἔτι περὶ αὐτήν, εἶτα κύψασα εἰς τὸ οὖς τῆς φίλης τῆς :

— Πηγαίνομεν, τῆ εἶπεν. Ἐχω νὰ σοὶ ἀνακοινώσω σπουδαῖα.

'Η δούκισσα ἐποίησεν ὑπόκλισιν εἰς τε τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασιλομήτορα, εἶτα ὑποκλίθησιν καὶ ἐνώπιον τῆς βασίλισσας τῆς Ναβάρρας τῆ εἶπε :

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης καταδέχεται ν' ἀνάβῃ εἰς τὸ φορεῖόν μου ;

— Εὐχαρίστως. Ἀρκεῖ μόνον νὰ ὑποσχεθῆτε ὅτι θὰ μὲ ἐπαναφέρετε εἰς τὸ Λουβρον.

— Τὸ φορεῖόν μου, οἱ ἄνθρωποι μου καθὼς καὶ ἐγώ, ἀπήντησεν ἡ δούκισσα, εἴμεθα εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

Αἱ δύο νεάνιδες ἀνέβησαν εἰς τὸ φορεῖον.

'Η Αἰκατερίνα καὶ οἱ μετ' αὐτῆς εὐπατριδαὶ ἐπληθύνθησαν εἰς τὸ Λουβρον διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ. Καθ' ὁδὸν δὲ δὲν ἔπαυε ψιθυρίζουσα εἰς τὸ οὖς τοῦ βασιλέως καὶ δεικνύουσα αὐτῷ τὴν δέσποιναν τῆς Σώβης.

'Ο βασιλεὺς ἐγέλα, ὡς ἐγέλα Κάρολος ὁ Θ'. Οὗτος ὁ γέλως ἦτο φοβερώτερος ἀπειλῆς.

'Η Μαργαρίτα μόλις ἤσθάνθη τὸ φορεῖον κινούμενον καὶ ἐπίσθη ὅτι δὲν φοβεῖται πλέον τὸ ἐταστικὸν βλέμμα τῆς Αἰκατε-

ρίνας, ἀνέγνω ἐν τῷ ἐπιστολίῳ τῆς Σώ-
θης, τὰ ἐπόμενα :

«Διετάχθη ν' ἀποστείλω ταύτην τὴν νύκτα εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας δύο κλειδάς: τὴν τοῦ δωματίου ἐν ᾧ εὐρίσκειται φυλακισμένος καὶ τὴν τοῦ κοιτώνος μου. Εἰσελθόντα δὲ παρ' ἐμοί, διετάχθη νὰ τὸν κρατῆται ἄχρι τῆς ἑκτῆς τῆς πρωίας. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἄς σκεφθῆ. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἄς ἀποφασίσῃ, μὴ φειδουμένη καὶ αὐτῆς; ἔτι τῆς ζωῆς μου.»

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἐψιθύρισε ἡ Μαργαρίτα, ἡ πτωχὴ γυνὴ εἶναι τὸ ὄργανον, ὅπερ μεταχειρίζονται ὅπως μᾶς ἐξολοθρευθῶσιν ὅλους. Ὅτ' ἴδωμεν ὅμως ἂν θὰ δυνήθωσι τόσῳ εὐκόλως νὰ κάμωσι τὴν βασιλισσάν Μαργώ, ὡς λέγει ὁ ἀδελφός μου Κάρολος, καλογραῖαν.

— Τίνος εἶναι τὸ γράμμα αὐτό; ἠρώτησε ἡ δούκισσα.

— Ἄ! δούκισσα! ἔχω πολλὰ νὰ σοῦ εἰπῶ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, σχίσασα τὸ ἐπιστόλιον εἰς μυρία τεμάχια.

IB'

ΑΙ ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ

— Καὶ κατὰ πρῶτον, ποῦ πηγαίνομεν; ἠρώτησε ἡ Μαργαρίτα.

— Λαμβάνω τὴν ἐλευθερίαν νὰ ὀδηγήσω τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα . . .

— Πρὸ πάντων ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης σὲ παρακαλεῖ νὰ λησμονήσῃς τὴν Μεγαλειότητά της. . . Μὲ ὀδηγεῖς λοιπόν;

— Εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Γκίζης, ἂν δὲν διατάξτετε ἄλλως!

— Ὅχι, ὄχι, Ἐρρικέττη! Πηγαίνομεν εἰς τὴν οἰκίαν σου. Ὁ δοῦξ τῆς Γκίζης δὲν εἶναι ἐκεῖ; Ὁ σύζυγός σου ἐπίσης;

— Ὡ! ὄχι! ἀνέκραξεν ἡ δούκισσα μετὰ χαρᾶς, ἐξ ἧς ἠκτινοβόλησαν οἱ σμαράγδινοι ὀφθαλμοὶ της. Οὐδεὶς εἶναι ἐκεῖ! Εἶμαι ἐλευθέρη, ὡς ὁ ἀήρ, ὡς τὰ πτηνὰ, ὡς τὰ νέφη. Ἐλευθέρη, βασιλισσά μου, ἐννοεῖτε πόσῃν εὐτυχίαν περικλείει ἡ λέξις αὕτη; Τρέχω ἐπάνω καὶ κάτω, διατάσσω! Ἄ! πτωχὴ μου βασιλισσα! Σεῖς δὲν εἴσθε ἐλευθέρη καὶ διὰ τοῦτο στεναίξετε! . . .

— Τρέχεις ἐπάνω καὶ κάτω, διατάσσεις! Αὐτὸ εἶναι μόνον; Ἡ ἐλευθερία σου εἰς τοῦτο μόνον σὲ χρησιμεύει; Εἶσαι πολὺ φαειρὰ, ὅθεν θὰ ἦναι καὶ ἄλλο τι βεβαίως πλὴν τῆς ἐλευθερίας.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μὲ ὑπεσχέθη νὰ ἀρχίσῃ τὰς ἐκμυστηρεύσεις.

— Ἀκόμη ἡ Μεγαλειότης μου. Ἐ! θὰ τὰ χαλάσωμεν. Ἐλησμώνησες τὰς συμφωνίας μας;

— Ὅχι! εὐπειθῆς δούλη σας ἐνώπιον τοῦ κόσμου, τρελλὴ μυστικοσύμβουλος σου ἐν ταῖς κατὰ μόνους συνεντεύξεσι. Δὲν ἔχει οὕτω, δέσποινα; Δὲν ἔχει οὕτω, Μαργαρίτα;

— Ναί, νί, εἶπεν ἡ βασιλισσὴ κλειδίωτα ε τ

— Οὔτε ἀντιζηλιαὶ οἰκογενειῶν, οὐ . . . ἀπιστία ἐρωτος. Πάντα καλὰ, πλήρης εὐλικρίνεια. Ἐν ὀλίγοις, συμμαχία ἐπιθετικὴ καὶ ἀμυντικὴ, ὅπως ἀρπάσωμεν πετακτὰ, ἂν τὸ συναντήσωμεν, τὸ ἐφήμερον ἐκεῖνο, τὸ καλούμενον εὐτυχία.

— Ἀξιόλογα, δούκισσά μου! Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι. Καὶ ὅπως ἀκτανώσωμεν τὸ συμβόλαιον, φίλησέ με.

Καὶ αἱ δύο ἐκείναι θελκτικαὶ κεφαλαὶ συνήνωσαν τὰ χεῖλη των, ὡς εἶχον συνενώσει τοὺς στοχασμούς των.

— Λοιπὸν ἔχομεν νέα; εἶπεν ἡ δούκισσα.

— Καὶ ἀπὸ δύο ἡμερῶν ὄλα δὲν εἶναι νέα;

— Ἄ! ἐγὼ ὀμιλῶ περὶ ἔρωτος, καὶ ὄχι περὶ πολιτικῆς. Ὅταν φθάσωμεν εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς βασιλομήτορος, ἀσχολούμεθα περὶ πολιτικῆς. Τώρα ὅμως εἴμεθα εἰκοσαέτιδες, ὠραία μου βασιλισσα, ὅθεν ἄς ὀμιλήσωμεν δι' ἄλλα πράγματα. Καὶ πρῶτον, εἶσαι πράγματι σύζυγος;

— Καὶ τίνος; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα γελῶσα.

— Ἄ! τῆ ἀληθεία μὲ καθησυχάζεις.

— Δυστυχῶς ὅ,τι σὲ καθησυχάζει, μὲ τρομάζει. Δούκισσά μου, πρέπει νὰ γείνω σύζυγος.

— Καὶ πότε;

— Αὔριον.

— Ἀλήθεια! Πτωχὴ μου φίλη! Καὶ εἶναι ἀνάγκη;

— Ἀπόλυτος.

— Διάβολε! καθὼς λέγει κάποιος γνωστός μου, τοῦτο εἶναι ἀρετὰ λυπηρὸν.

— Γνωρίζεις τινὰ λέγοντα: διάβολε! ἠρώτησε γελῶσα ἡ Μαργαρίτα.

— Ναί.

— Καὶ ποῖος εἶναι αὐτός ὁ τίς;

— Πάντοτε μὲ ἐρωτᾷς, ἐνῶ πρέπει νὰ ὀμιλήσῃς. Τελείωσε καὶ ἀρχίζω.

— Ἰδοὺ τί τρέχει. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας εἶναι ἐρωτευμένος καὶ δὲν μὲ θέλει· ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐρωτευμένη, καὶ ὅμως δὲν τὸν θέλω. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μεταβάλωμεν γνώμην ἀμφοτέροι, ἢ τούλάχιστον νὰ φανῶμεν ὅτι μεταβάλωμεν μέχρι τῆς αὔριου.

— Καὶ λοιπὸν μετάβαλε καὶ ἔσο βεβαία ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ μεταβάλῃ.

— Ἀλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ ἀδύνατον, διότι νῦν εἶμαι ἡσσαν ἢ ἄλλοτε ποτε διαθεθεμένη νὰ μεταβάλω γνώμην.

— Ἀπέναντι τοῦ συζύγου σου μόνον, ἐλπίζω.

— Ἐρρικέττη, ἔχω ἕνα ἐνδοιασμόν.

— Περὶ τίνος;

— Περὶ τῆς θρησκείας. Σὺ κάμνεις διάκρισιν μεταξὺ Οὐγονόττων καὶ Καθολικῶν;

— Ἐν τῇ πολιτικῇ;

— Ναί.

— Ἀναμφιβόλως.

— Ἀλλ' ἐν τῷ ἔρωτι;

— Ἀγαπητή μου, ἡμεῖς αἱ γυναῖκες εἴμεθα τόσῳ ἐθνικαί, ὥστε προκειμένου περὶ αἰρέσεων παραδεχόμεθα ὄλας, διότι προκειμένου περὶ θεῶν ἀναγκωρίζομεν πολλούς.

— Εἰς ἕνα μόνον; Δὲν ἔχει οὕτω;

— Ναί, εἶπεν ἡ δούκισσα, καὶ τὰ ἑμματαί της ἠκτινοβόλησαν ἐξ ἡδυπαθείας.

Ναί· τὸν καλούμενον ἔρωτα *Cupido*, *Amore*. Ναί, τὸν ἔχοντα φαρέτραν, ταινίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ πτέρυγας. . . Διάβολε! . . . Ζήτω ἡ εὐσέβεια!

— Καὶ ὅμως ἔχεις ἰδιαιτέρον τρόπον

προσευχῆς. Ῥίπτεις λίθους κατὰ κεφαλῆς τῶν Οὐγονόττων.

— Ἄς πράττωμεν τὸ καλόν, καὶ ἄς μὴ φροντίζωμεν τί περὶ ἡμῶν λέγουσιν.

Ἄ! Μαργαρίτα, πῶς αἱ καλλίτεροι ἰδέαι, αἱ ὠραιότεροι πράξεις μεταβάλλονται διερχόμενοι τοῦ στόματος τῶν χυδαίων!

— Τῶν χυδαίων! Ἀλλὰ νομιζῶ ὅτι ὁ ἀδελφός μου Κάρολος σὲ συνέχαιρεν;

— Ὁ ἀδελφός σου Κάρολος εἶναι μέγας κυνηγός καὶ φουσᾷ τὸ κέρασ ὄλην τὴν ἡμέραν, ὅπερ τὸν καθιστᾷ ἰσχνότατον, ὡς ἐκ τούτου δὲν θέλω καὶ τὰ συγχαρητήριά του. Ἀλλως τε, ἀπήνησα εἰς τὸν ἀδελφόν σου Κάρολον. Δὲν ἤκουσες;

— Ὅχι. Ὁμίλεις τόσῳ χαμηλοφώνως!

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον! Ἐχω περισσότερα νὰ σοῦ ἀνακοινώσω. Λοιπὸν θὰ τελειώσῃς τὴν ἐκμυστηρεύσίν σου, Μαργαρίτα;

— Δηλαδή. . . Δηλαδή. . .

— Τί δηλαδή;

— Δηλαδή, εἶπεν ἡ βασιλισσα γελῶσα, ἂν ὁ λίθος, περὶ οὗ εἶπεν ὁ ἀδελφός μου Κάρολος, εἶναι ἱστορικός, ἀπέχω. . .

— Ἀξιόλογα! ἀνέκραξεν ἡ Ἐρρικέττη. Ἐξέλεξες ἕνα Οὐγονόττον! Ἀξιόλογα!

Ἐσο ἡσυχος. Ὅπως καθησυχάσω τὴν συνείδησίν σου, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ ἐκλέξω καὶ ἐγὼ ἕνα εἰς τὴν πρώτην περίστασιν.

— Ἄ! φρίνεται ὅτι τώρα ἐξέλεξες καθολικόν;

— Διάβολε! ἐπανελάβεν ἡ δούκισσα.

— Καλὰ, καλὰ, ἐννοῶ.

— Καὶ τί πράγμα εἶναι Ὁυγονόττος μας;

— Δὲν τὸν ἐκλέξω. Αὐτὸς ὁ νέος δὲν συνδέεται μαζί μου, καὶ πιθανῶς οὐδέποτε θὰ συνδεθῇ.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους τί πράγμα εἶναι; Εἰπέ μοι, ἡξέρεις πόσον εἶμαι περιέργος.

— Εἰς πτωχὸς νέος, ὠραῖος ὡς ὁ Νίσσος τοῦ Βεθενοῦτου Κελλίνη, ὅστις κατέφυγεν εἰς τὰ δώματά μου.

— Ὡ! ὦ! καὶ δὲν τὸν προσεκάλεσες;

— Πτωχὸς νέος! Μὴ γέλας οὕτω, Ἐρρικέττη, διότι τὴν στιγμὴν ταύτην εὐρίσκειται μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου.

— Εἶναι ἀσθενής;

— Ὅχι, εἶναι βαρέως πληγωμένος.

— Τοῦτο εἶναι λίαν ὀχληρὸν. Εἰς Οὐγονόττος πληγωμένος. Πρὸ πάντων τώρα.

Καὶ τί τὸν ἔκαμες;

— Κρύπτεται ἐν τῷ τιμωνίῳ μου, καὶ θέλω νὰ τὸν σώσω.

— Εἶναι νέος, εἶναι ὠραῖος, εἶναι πληγωμένος, τὸν κρύπτεις ἐν τῷ τιμωνίῳ σου καὶ θέλεις νὰ τὸν σώσῃς. Αὐτὸς ὁ Οὐγονόττος πρέπει νὰ ἦναι λίαν ἀχάριστος ἂν δὲν ἦναι λίαν εὐγνώμων.

— Εἶναι ἤδη, καὶ φοβοῦμαι ὅτι εἶναι περισσότερο ἢ ὅσον ἐπεθύμουν.

— Καὶ σὲ ἐνδιαφέρει ὁ πτωχὸς αὐτὸς νέος;

— Ἐκ φιλανθρωπίας μόνον.

— Ἄ! ἡ φιλανθρωπία, πτωχὴ μου βασιλισσα, εἶναι ἡ ἀρετὴ, ἣτις πάντοτε μᾶς σύρει εἰς τὸν ὄλεθρον.

— Ναί· καὶ ἐννοεῖς ὅτι ἐπειδὴ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὁ βασιλεὺς, ὁ δοῦξ τοῦ Ἀλανσῶν, ἡ μήτηρ μου, καὶ αὐτὸς

ἔτι ὁ σύζυγός μου... δόνανται νὰ εἰσέλθω-
σιν εἰς τὰ δώματά μου.

— Θέλεις νὰ μὲ παρακαλέσης νὰ φυ-
λάξω τὸν μικρόν σου Οὐγονόττον, ἐνόσω
εἶναι ἀσθενής, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ σοῦ τὸν
ἀποδώσω ὅταν ἰαθῇ. Δὲν ἔχει οὕτω;

— Ἐμπαικτρία! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.
Ὅχι, σοὶ ὁμνύω ὅτι δὲν παρασκευάζω τὰ
πράγματα τόσῳ μακρόθεν. Ἄν ἠδύνασο
μόνον νὰ τὸν κρύψης που... θὰ σοὶ ἤμην
εὐγνώμων. Ὅταν δὲ ἰατρευθῇ ἀνοίγεις τὸ
κλωβίον καὶ τὸ πτηνὸν ἀφίπταται...

— Ὑπάρχει μία δυσκολία, ἀγαπητή
μου βασίλισσα. Τὸ κλωβίον εἶναι κατει-
λημμένον.

— Πῶς! Ἐσωσες καὶ σὺ τινά;
— Τοῦτο ἀκριβῶς εἶπον εἰς τὸν ἀδελ-
φόν σου.

— Τώρα ἐννοῶ δικαί ὠμίλησας τόσῳ
χαμηλοφώνως, ὥστε δὲν σε ἤκουσα.

— Ἄκουσέ με, Μαργαρίτα. Ἡ ἱστορία
δὲν εἶναι ἥσσαν ὠραία, ἥσσαν ποιητικὴ
τῆς ἰδικῆς μου.

Καὶ διηγήθη αὐτῇ πῶς ἔσωσε τὸν Πε-
δεμόντιον, καὶ ὅλην τὴν ὑπὸ τὰ παράθυρα
τῆς διαδραματισθεῖσαν σκηνήν.

— Ἐννοῶ τὴν ἱστορίαν σου, εἶπεν ἡ
Μαργαρίτα, διότι τοιαύτη σχεδὸν εἶναι
καὶ ἡ ἰδική μου.

— Με τὴν διαφορὰν, βασίλισσά μου,
ὅτι ὑπηρετοῦσα τὸν βασιλέα καὶ τὴν θρη-
σκείαν δὲν ἔχω νὰ ἐκδιώξω τὸν κ. Ἀν-
νίθαν Κοκονάς.

— Ὀνομάζεται Ἀννίθας Κοκονάς, εἶ-
πεν ἡ Μαργαρίτα γελῶσα θορυβωδῶς.

— Φοβερόν ὄνομα! δὲν ἔχει οὕτω; Καὶ
ὁ φέρων αὐτὸ εἶναι ἀξίος νὰ τὸ φέρῃ! Τί
ἤρωσ! διάβολε! Πόσον αἷμα ἔχυσεν! ἀλλὰ,
θὲς τὴν προσωπίδα σου, βασίλισσά μου.
διότι ἐφθάσκαμεν εἰς τὸ μέγαρον.

— Καὶ διατί νὰ θέσω τὴν προσωπίδα μου;

— Διότι θὰ σοὶ δεῖξω τὸν ἥρωά μου.

— Εἶναι ὠραῖος;

— Μοὶ ἐφάνη ὠραιότατος ἐν τῇ μάχῃ.
Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἦτο νύξ καὶ τὸν ἔβλεπον
εἰς τὸ φῶς τῆς πυρκαϊᾶς. Τὴν πρῶτον ὁμο-
λογῶ ὅτι δὲν μοὶ ἐφάνη τόσῳ ὠραῖος. Καὶ
ὅμως ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνης εὐχαριστημένη.

— Λοιπὸν ὁ προστατευόμενός μου δὲν
εἶναι δεκτός ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Γκιζης.
Λυποῦμαι πολὺ διὰ τοῦτο, διότι εἶναι τὸ
μόνον μέρος, εἰς τὸ ὅποιον οὐδέποτε θὰ
ἤρχοντο νὰ ζητήσωσιν ἓνα Οὐγονόττον.

— Ἀπατάσαι. Ἀπειναντίας θὰ διατάξω
νὰ μοῦ τὸν φέρωσι ταύτην τὴν ἐσπέραν.
Ὁ εἰς θὰ ἔχη τὴν κλίνην του δεξιᾶ καὶ ὁ
ἕτερος ἀριστερᾶ.

— Ἄλλ' ἂν ἀναγνωρισθῶσι θὰ ἀλλη-
λοραγῶσιν.

— ὦ! δὲν ὑπάρχει κίνδυνος. Θὰ συ-
στάσης εἰς αὐτὸν σιωπὴν προκειμένον περὶ
θρησκείας.

— Ἐστω!

— Ἄς εἰσέλθωμεν. Εἴμεθα σύμφωνοι.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα σφίγ-
ξασα τὴν χεῖρα τῆς φίλης της.

— Ἐδῶ, δέσποινα, γίνεσθε αὐθις Με-
γαλειοτάτη, εἶπεν ἡ δούκισσα. Ἐπιτρέψατέ
μοι λοιπὸν νὰ σᾶς ὑποδεχθῶ ἐν τῷ μεγάρῳ

τοῦ Γκιζης, ὡς πρέπει νὰ ὑποδεχθῶσι τὴν
βασίλισσαν τῆς Ναβάρρας.

Καὶ ἡ δούκισσα κατελθοῦσα ὠδήγησε
τὴν Μαργαρίταν εἰς τὸ μέγαρον. Φθάσασα
εἰς τὸν κοιτῶνά της ἔκλεισε τὴν θύραν
καὶ ἐκάλεσε τὴν θαλαμηπόλον της, ἔξυ-
πνον Σικελήν.

— Μίκα, εἶπεν αὐτῇ ἰταλιστί, πῶς ἔχει
ὁ κόμης!

— Καλλίτερα, ἀπήντησεν ἡ θαλαμη-
πόλος.

— Καὶ τί κάμνει;

— Πιστεύω ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην
τρώγει κᾶτι τι.

— Καλὰ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, ἀφοῦ
ἔχει ὄρεξιν εἶναι καλὸν σημεῖον.

— Ἀλήθεια! Ἐλησμόνησα ὅτι εἰσθε
μαθήτρια τοῦ Ἀμβροσίου Παρέ. Πήγαίνε,
Μίκα.

— Ποῦ τὴν στέλλεις;

— Νὰ ἀγρυπνῇ ἐφ' ἡμῶν.

Ἡ Μίκα ἐξῆλθε.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ἡ δούκισσα, θέλεις
νὰ εἰσέλθης εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἢ θέ-
λεις νὰ τὸν φέρω ἐδῶ;

— Οὔτε τὸ ἓν, οὔτε τὸ ἄλλο ἤθελα
νὰ τὸν ἰδῶ χωρὶς νὰ μὲ ἰδῇ.

— Τί σε μέλει, ἀφοῦ ἔχεις τὴν προσω-
πίδα σου;

— Δύναται νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ ἐκ τῆς
κόμης μου, ἐκ τῶν χειρῶν μου ἔκ τινος
κοσμημάτος.

— ὦ! πόσον ἔγινε φρόνιμος, ἀφοῦ ὑ-
πανδρεύθη, ἡ ὠραία μου βασίλισσα!

Ἡ Μαργαρίτα ἐμειδίασε.

— Τότε, ἐν μόνον μέσον βλέπω, εἶπεν
ἡ δούκισσα.

— Ποῖον;

— Νὰ τὸν ἰδῇς διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλειθροῦ

— Ἐστω! ὠδήγησέ με.

Ἡ δούκισσα ἔφερε τὴν Μαργαρίταν εἰς
τινα θύραν, ἣν ἐκάλυπτε παραπέτασμα,
καὶ γονυπετήσασα ἐπὶ τοῦ ἐνός τῶν γο-
νάτων προσήρμωσε τὸ ὄμμα εἰς τὴν ὀπῆν,
ἣν ἄφινε τὸ ἀφαιρέθην κλειδίον!

— Ἀκριβῶς, εἶπεν, εἶναι εἰς τὴν τρά-
πεζαν καὶ ἔχει τὸ πρόσωπον πρὸς ἡμᾶς ἐ-
στραμμένον. Ἐλθέ.

Ἡ Μαργαρίτα παρετήρησε καὶ μόλις
εἶδε τὸν Κοκονάς:

— ὦ. Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὀπισθοχω-
ρήσασα

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ἡ δούκισσα
ἐκπλαγεῖσα.

— Ἀδύνατον! Ἄ! Ὅχι! νκί! ὦ! εἰς
τὴν ψυχὴν μου, αὐτὸς εἶναι!

— Ποῖος αὐτός;

— Σιωπῇ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Εἶναι
ὁ θελήσας νὰ φονεύσῃ τὸν Οὐγονόττον
μου ἐν αὐταῖς ταῖς ἀγκάλαις μου.

— Τότε, ἀφοῦ τὸν εἶδες ἐν τῷ ἔργῳ,
δὲν εἶναι ὠραῖος;

— Ἄγνοῶ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, διότι
παρετήρουν ἐκεῖνον τὸν ὅποιον κατεδίωκε.

— Καὶ ὁ κηταδιωκόμενος πῶς ὀνομά-
ζεται;

— Δὲν θὰ ἀναφέρῃς τὸ ὄνομά του ἐνώ-
πιόν του;

1 Ἰε εἰκόνα φύλλου 9.

— Ὅχι, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

— Λεράκ Δελαμὸλ.

— Καὶ τώρα πῶς τὸν εὐρίσκες;

— Τὸν Λεράκ;

— Ὅχι, τὸν Κοκονάς.

— Εἰς τὴν πίστιν μου! τὸν εὐρίσκω...

Καὶ ἡ Μαργαρίτα ἐστάθη.

— Βλέπω, εἶπεν ἡ δούκισσα, ὅτι δὲν
δύνασαι νὰ τῷ συγχωρήσης τὴν πληγὴν,
ἣν ἔκαμεν εἰς τὸν Οὐγονόττον σου.

— Ἄλλὰ, μοὶ φαίνεται, εἶπεν ἡ Μαργα-
ρίτα γελῶσα, ὅτι ὁ Οὐγονόττος μου οὐ-
δὲν τῷ ὀφείλει, καὶ ὅτι ἡ πληγὴ τὴν ὀ-
ποιᾶν τῷ κατέφερεν ὑπὸ τὸν ὀφθαλμόν...

— Τότε εἶναι ἐξωφλημένοι καὶ δυνά-
μεθα νὰ τοὺς συμφιλιώσωμεν. Στείλέ μου
τὸν πληγωμένον σου.

— Ὅχι τώρα, βραδύτερον.

— Πότε;

— Ὅταν δώσης εἰς τὸν ἰδικόν σου
ἄλλο δωμάτιον.

— Καὶ ποῖον;

Ἡ Μαργαρίτα παρετήρησε τὴν φίλην
της, ἣτις βλέπουσα αὐτὴν ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Ἐστω! εἶπεν ἡ δούκισσα. Συμμα-
χίην πλέον παρὰ ποτέ.

— Φιλίαν εἰλικρινῆ πάντοτε, ἀπήντη-
σεν ἡ βασίλισσα.

— Καὶ τὸ σύνθημα, τὸ σημεῖον τῆς
ἀναγνωρίσεως, ἂν ποτε ἡ μία λάβῃ ἀνάγκη
τῆς ἄλλης;

— Τὸ τριπλοῦν ὄνομα τοῦ τριπλοῦ θεοῦ
σου: Ἐρως - Cupido - Amor.

Καὶ αἱ δύο γυναῖκες ἀπεχωρίσθησαν
ἀφοῦ ἠσπάζθησαν ἀλλήλας διὰ δευτέραν
φορὰν, καὶ ἔσφιγγαν τὰς χεῖράς των δι' εἰ-
κοστήν.

ΙΓ'

ΠΩΣ ΥΠΑΡΧΟΥΣΙ ΚΛΕΙΔΙΑ ΑΝΟΙΓΟΝΤΑ
ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ, ΔΙ' ΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΩΡΙΜΕΝΑ.

Ἡ Μαργαρίτα εὔρε τὴν Γιλόννην ἀνή-
συχον. Ἡ δέσποινα τῆς Σώθης ἐλθοῦσα
ἔδωκεν αὐτῇ ἓν κλειδίον, ὅπερ εἶχε λάβει
ὑπὸ τῆς βασιλομήτορος. Τὸ κλειδίον τοῦτο
ἦτο τῆς θύρας τοῦ δωματίου ἐν ᾧ ἐκρα-
τεῖτο κεκλεισμένος ὁ Ἐρρίκος. Ἦτο φα-
νερόν ὅτι ἡ βασιλομήτωρ εἶχεν ἀνάγκην,
διὰ τὸ σχέδιόν της, ὅπως ὁ Βεαρνός τὴν
νύκτα ἐκεῖνην διέλθῃ παρὰ τῆς κυρίας Σώθης.

Ἡ Μαργαρίτα λαβοῦσα τὸ κλειδίον ἠ-
θέλησε νὰ μάθῃ καὶ τοὺς ἐλαχίστους
λόγους τῆς κυρίας Σώθης. Ἐπὶ τέλους
ἐνόησε τὸ σχέδιον τῆς Αἰκατερίνης.

Τότε λαβοῦσα κάλαμον ἔγραψε:

«Ἀντί νὰ μεταβῆτε τὴν νύκτα ταύτην παρὰ τῇ
κυρίᾳ Σώθῃ, ἔλθετε παρὰ τῆς βασιλίσσης τῆς Ναβάρρας.
»ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.»

Εἶτα τυλίξασα τὸν χάρτην τὸν εἰσή-
γαγεν εἰς τὴν ὀπῆν τοῦ κλειδίου, καὶ διέ-
ταξε τὴν Γιλόννην, ἅμα τῇ νυκτί, νὰ
εἰσάξῃ τὸ κλειδίον ὑπὸ τὴν θύραν τοῦ
φυλακισμένου.

Εἶτα ἐσυλογίσθη τὸν τραυματίαν. Ἐ-
κλείσε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ τι-
μώνιον, ἔνθα εὔρε τὸν Δελαμὸλ ἐνδεδυμέ-
νον. Οὗτος μόλις τὴν εἶδεν, ἠθέλησε νὰ
ἐγερθῇ, ἀλλὰ μὴ δυναθεὶς νὰ σταθῇ ἐπα-
νέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

— Δικαί δὲν ἀκολουθεῖτε, κύριε, τὰς

διαταγὰς τοῦ ἱατροῦ σας ; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Σὰς εἶχον συστήσει ἀνάγκυσιν καὶ σεῖς πράττετε ὅλον τὸ ἐναντίον.

— "ὦ! δέσποινα! εἶπεν ἡ Γιλόννη, παρεκάλεσα, ἰκέτευσά τὸν κύριον κόμητα, ἀλλὰ μοὶ εἶπεν ὅτι θὰ ἐγκαταλίπη τὸ Λούβρον.

— Θὰ ἐγκαταλίπητε τὸ Λούβρον! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα βλέπουσα τὸν νέον, ὅστις ἐταπεινῶν τοὺς ὀφθαλμούς. Ἄλλὰ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον! Δὲν δύνασθε νὰ περιπατήσητε. Εἶσθε κἀτωχρος καὶ ἀσθενής! Τὰ γόνάτά σας τρέμουσι. Ταύτην τὴν πρωίαν ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ ὤμου σας ἐξήρχετο ἔτι αἷμα.

— Δέσποινα! εἶπεν ὁ νέος, σας καθικετεύω ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἀναχωρήσω σήμερον.

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι τρέλλα, εἶναι τι χειρότερον ἀγνωμοσύνης.

— "ὦ, δέσποινα! ἀνέκραξεν ὁ Δελαμόλ. Πιστεύσατε ὅτι δὲν εἶμαι ἀγνώμων. Ἔχω ἐν τῇ καρδίᾳ αἰσθημα εὐγνωμοσύνης, ὅπερ θὰ διαρκέσῃ ἐφ' ὅρου ζωῆς μου.

— Τότε, δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ, διότι αἱ πληγαὶ σας θὰ ἀνοιχθῶσιν αὖθις καὶ θὰ ἀποθάνετε ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ αἵματος, ἢ θὰ σας ἀναχωρήσωσιν ὡς Οὐγονόττον καὶ πρὶν ἢ βαδίσῃτε ἑκατὸν βήματα θὰ σας ἀποτελειώσωσι.

— Καὶ ὅμως πρέπει ν' ἀφήσω τὸ Λούβρον.

— Πρέπει! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, παρατηροῦσα αὐτόν. Εἶτα ὠχρίασασα ἑλαφρῶς: Naί, ναί, εἶπεν, ἐνοῶ. Συγγνώμην, κύριε. Ὑπάρχει ἀνμφιβόλως ἔξω τοῦ Λούβρου ἄτομόν τι, ὅπερ ἡ ἀπουσία σας ἐμβάλλει εἰς τρομερὰν ἀνησυχίαν. Εἶναι δίκαιον, κύριε Δελαμόλ, εἶναι φυσικὸν καὶ τὸ ἐνοῶ. Διατί δὲν τὸ εἶπετε ἀμέσως, ἢ μᾶλλον πῶς δὲν τὸ ἐνόησα ἀμέσως! Εἶναι καθήκον, ὅταν ἐνασχῆ τις τὴν φιλοξενίαν νὰ προστατεύῃ τὰ αἰσθηματὰ τοῦ ξένου τοῦ ὡς δένει τὰς πληγὰς του, καὶ νὰ νοσηλεύῃ τὴν ψυχὴν, ὡς νοσηλεύῃ τὸ σῶμα.

— Φεῦ! δέσποινα, ἀπήντησεν ὁ Δελαμόλ. Ἀπατάσθε. Εἶμαι σχεδὸν μόνος ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀπολύτως μόνος ἐν Παρισίοις, ἔνθα οὐδεὶς μὲ γνωρίζει. Ὁ δολοφόνος μου εἶναι ὁ πρῶτος ἀνὴρ πρὸς ὃν ὠμίλησα ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, καὶ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἡ πρώτη γυνή, ἣτις μοὶ ἀπέτεινε τὸν λόγον.

— Τότε, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα ἐκπεπληγμένη, διατί θέλετε νὰ φύγετε;

— Διότι τὴν παρελθούσαν νύκτα ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν ἀνεπαύθη καὶ τὴν νύκτα ταύτην. . .

Ἡ Μαργαρίτα ἠρθίρασε.

— Γιλόννη, πιστεύω ὅτι εἶναι ὥρα νὰ φέρῃς τὸ κλειδίον.

Ἡ Γιλόννη ἐξῆλθε, μειδιάσασα.

— Ἄλλὰ, ἐξηκολούθησεν ἡ Μαργαρίτα, ἂν οὐδένα ἔχετε φίλον εἰς Παρισίους, πῶς θὰ κάμετε;

— Δέσποινα, θὰ ἔχω πολλούς, διότι ἐνθυμήθη τὴν μητέρα μου, ἣτις ἦτο καθολική. Μοὶ ἐφάνει δὲ ὅτι τὴν εἶδον ὀδηγοῦσάν με εἰς τὸ Λούβρον καὶ ἔχουσιν σταυρὸν ἐν τῇ χειρὶ. Ὡμοσα δέ, ἂν ἐσωζόμην, νὰ γείνω καθολικός.

— Ἄλλὰ, δὲν δύνασθε νὰ περιπατήσητε

— Ἐδοκίμασα σήμερον. Περιπατῶ βραδέως καὶ μετὰ πόνων, ἀλλὰ ἐπιθυμῶ νὰ φθάσω μόνον ἄχρι τῆς πλατείας τοῦ Λούβρου. Ἄς ἐξέλθω καὶ ἄς συμβῆ ὅ, τι θέλει.

Ἡ Μαργαρίτα ἐβουβίσθη εἰς σκέψεις.

— Καὶ περὶ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας, εἶπεν εἶτα σκοπῶν, δὲν ὀμιλεῖτε πλέον; Μὴ μεταβάλλων θρησκείαν, ἀπωλέσατε καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ἣν εἴχετε νὰ εἰσέλθητε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του;

— Δέσποινα! εἶπεν ὁ Δελαμόλ ὠχρίασας, ἐθίζατε τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἀναχωρήσεώς μου. . . Εἰξέρω ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας διατρέχει μέγιστον κίνδυνον, καὶ ὅτι μόλις ἡ ὑμετέρα ἐπιρροή ὡς θυγατρὸς τῆς Γαλλίας δύναται νὰ τὸν σώσῃ;

— Πῶς, κύριε! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, περὶ ποίων κινδύνων μοὶ ὀμιλεῖτε;

— Δέσποινα, ἀπήντησεν ὁ Δελαμόλ μετὰ δισταγμοῦ. Ἐντεῦθεν ἀκούει τις ὅλα.

— Εἶναι ἀληθές, ἐψιθύρισεν ἡ Μαργαρίτα, χωρὶς νὰ ἀκουσθῆ, ὁ Γκιζης μοὶ τὸ εἶπεν.

Εἶτα ἐξηκολούθησε μεγαλοφώνως:

— "Ε! καὶ τί ἠκούσατε!

— Πρῶτον τὴν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ σας συνδιαλέξιν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Μετὰ τοῦ Φραγκίσκου; ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα ἐρυθρίασασα.

— Μετὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν. Εἶτα τὴν τῆς Γιλόννης μετὰ τῆς κυρίας Σώβης.

— Καὶ αὐταὶ αἱ δύο συνδιαλέξεις. . .

— Naί, δέσποινα! Ἐγγαμος ἀπὸ ὀκτῶ ἡδὴ ἡμερῶν, ἀγαπάτε τὸν σύζυγόν σας. Ὁ σύζυγός σας θὰ ἔλθῃ, ὡς ἦλθεν ὁ δουξ τοῦ Ἀλανσῶν καὶ ἡ κυρία Σώβη. Θὰ σας ἀνακοινώσῃ τὰ μυστικά του, τὰ ὅποια ἐγὼ δὲν πρέπει νὰ ἀκούσω. Θὰ εἶμαι ἀδιάκριτος. . . καὶ δὲν δύναμαι. . . δὲν πρέπει. . . καὶ πρὸ πάντων δὲν θέλω νὰ εἶμαι.

Ἡ ταραχὴ τοῦ Δελαμόλ, εἰπόντος τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, ὑπῆρξεν ἀποκάλυψις διὰ τὴν Μαργαρίταν.

— Ἄ! εἶπεν αὕτη. Ἡκούσατε πᾶν ὅ, τι ἄχρι τοῦδε ἐλέχθη ἐν τῷ κοιτῶνί μου;

— Naί, δέσποινα.

— Καὶ θέλετε νὰ ἀναχωρήσετε ὅπως μὴ ἀκούσατε περισσότερα;

— Αὐτὴν τὴν στιγμήν, δέσποινα! Ἄν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εὐαρεστήται νὰ μοὶ τὸ ἐπιτρέψῃ.

— Πτωχὸν παιδίον! . . .

Ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ συμπαθεῖ ταύτῃ ἀπαντήσῃ, ὁ Δελαμόλ ἤγειρε δειλῶς τὴν κεφαλὴν καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς Μαργαρίτας.

— Λοιπὸν, θεωρεῖτε ἑαυτὸν ἀνίκανον νὰ τηρήσητε ἐν μυστικόν; εἶπεν ἡδὲως ἡ Μαργαρίτα.

— Δέσποινα! ἀπήντησεν ὁ νέος, δυσπιστῶ εἰς ἑμαυτὸν, καὶ ἡ εὐτυχία τῶν ἄλλων μὲ λυπεῖ.

— Ἡ εὐτυχία τίνος; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα μειδιῶσα. Ἄ! ναί, ἡ εὐτυχία τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας! Πτωχῆ Ἐρρίκει!

— Βλέπετε καλῶς ὅτι εἶναι εὐτυχής, δέσποινα! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Δελαμόλ.

— Εὐτυχής;

— Naί, ἀφοῦ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης τὸν λυπεῖται.

— Καὶ λοιπὸν ἀπεφασίσατε νὰ μὴ ἰδῆτε τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας;

— Φοβοῦμαι μὴ τὸν ἐνοχλήσω κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην.

— Ἄλλὰ τὸν ἀδελφόν μου, δοῦκα τοῦ Ἀλανσῶν;

— "ὦ! δέσποινα! ἀνέκραξεν ὁ Δελαμόλ. Τὸν δοῦκα τοῦ Ἀλανσῶν! Ὁχι, ὄχι. Ἀκόμη ὀλιγώτερον αὐτὸν ἢ τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας.

— Διατί; . . ἠρώτησεν ἡ Μαργαρίτα συγκεκνημένη.

— Διότι, καὶ τοὶ κακὸς νῦν Οὐγονόττος ὅπως ὑπηρετῶ τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας, δὲν εἶμαι ἀκόμη τόσῳ καλὸς καθολικός, ὅπως εἶμαι φίλος τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν καὶ τοῦ δουκὸς τῆς Γκιζης.

Ἡ Μαργαρίτα ἐταπεινώσασα τοὺς ὀφθαλμούς. . .

Αἶφνης ἡ Γιλόννη εἰσῆλθεν. Ἡ Μαργαρίτα τὴν ἠρώτησε διὰ τοῦ βλέμματος, καὶ ἡ Γιλόννη διὰ τοῦ βλέμματος ἀπήντησε καταφατικῶς. Τότε ἡ βασίλισσα στραφεῖσα πρὸς τὸν νέον, εἶπεν:

— Ὁ κ. Δελαμόλ εἶναι υπερήφανος καὶ δισταῖ νὰ κάμῃ εἰς αὐτὸν πρότασιν ἢ βεβαίως θὰ ἀποκρούσῃ.

Ὁ Δελαμόλ ἠγέρθη, ἀλλὰ καταληφθεὶς ὑπὸ ὀξέων πόνων ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῆ ἐπὶ τοῦ παραπετάσματος.

— Βλέπετε, ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα, δραμοῦσα καὶ σφίγγασα αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. Βλέπετε, κύριε, ὅτι ἔχετε ἀκόμη τὴν ἀνάγκην μου!

— Naί, ναί! ἐψιθύρισεν ὁ νέος, ὡς τοῦ ἀέρος ὃν ἀναπνέω, ὡς τοῦ φωτός ὅπερ βλέπω! Τρεῖς κτύποι ἠκούσθησαν ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ κοιτῶνος τῆς Μαργαρίτας.

— Ἀκούετε, δέσποινα; εἶπεν ἡ Γιλόννη τρομάσασα.

— Ἀπὸ τῶρα! ἐψιθύρισεν ἡ Μαργαρίτα.

— Πρέπει νὰ ἀνοίξω;

— Περιμένε. Ἴσως εἶναι ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας.

— "ὦ δέσποινα! ἀνέκραξεν ὁ Δελαμόλ. Σὰς καθικετεύω, ἀφήσατέ με νὰ ἐξέλθω ζῶν ἢ νεκρός. Οἰκτιράτε με! Δὲν μοῦ ἀποκρίνεσθε; Λοιπὸν θὰ ὀμιλήσω, καὶ ὅταν ὀμιλήσω, ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ διώξετε.

— Σιωπάτε, δυστυχῆ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. . .

— Δέσποινα! ἐπανέλαβεν ὁ Δελαμόλ, σας ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἐντεῦθεν ἀκούει τις ὅλα. Μὴ μὲ κάμετε νὰ ἀποθάνω ἐκ θανάτου, ὃν καὶ ὁ σκληρότερος δήμιος δὲν θὰ ἐφεύρισκε.

— Σιωπή! σιωπή! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— "ὦ, δέσποινα! Εἶσθε ἀνοικτίρμων. Δὲν θέλετε νὰ μὲ ἀκούσατε. Ἄλλὰ δὲν ἐννοεῖτε ὅτι σας ἀγαπῶ;

— Σιωπή! ἀφοῦ σας τὸ λέγω! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα θεῖσα τὴν θερμὴν καὶ μυροβόλον χεῖρά της ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ νέου, ὅστις τὴν ἔθλιψεν εἰς τὰ χεῖλη του.

— Ἄλλὰ. . . ἐψιθύρισεν ὁ Δελαμόλ.

— Ἄλλὰ, σιωπάτε, παιδίον! Τί πράγμα εἶναι λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἀντάρτης, ὅστις δὲν

θέλει νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν βασιλισσάν του;
Ἐξελθοῦσα δὲ τοῦ τιμωνίου ἔκλεισε τὴν θύραν, καὶ στηριχθεῖσα ἐπὶ τοῦ τοίχου ὅπως καταστείλῃ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας της, εἶπεν:

— "Ἄνοιξε, Γιλόννη!

Ἡ Γιλόννη ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐπεφάνη ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας.

— Με ἐπροσαλέσατε, δέσποινα; εἶπεν εἰσελθὼν.

— Ναί, δέσποτα. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν μου;

— Καὶ ἐξεπλάγην, τὸ ὁμολογῶ, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, παρατηρῶν περὶ αὐτὸν μετὰ τινος δυσπιστίας, ἥτις ὅμως δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐκλιπῇ.

— Ἴσως δὲ καὶ ἀνησυχῆσατε ὀλίγον, δὲν ἔχει οὕτω;

— Θὰ σὰς τὸ ὁμολογῶν, δέσποινα.

Καὶ ὅμως, καίτοι περιστοιχιζομαι ὑπὸ ἀσπόνδων ἐχθρῶν καὶ ὑπὸ φίλων μᾶλλον ἐπικινδύνων, ἀνεμνήσθην ὅτι τὴν ἐσπέραν τῶν γάμων μας εἶδον ἐν τοῖς ὑμετέροις ὀφθαλμοῖς ἀκτινοβολοῦν τὸ αἶσθημα τῆς γενναιότητος, καὶ χθές, ὅτε ἐκινδύνουν νὰ θανατωθῶ, εἶδον λάμποντα ἐν αὐτοῖς τὸν ἀστέρα τοῦ θάρρους.

— Καὶ λοιπὸν, δέσποτα; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα μειδιῶσα.

— Καὶ λοιπὸν! συλλογισθεὶς ταῦτα πάντα εἶπον καθ' ἣν στιγμὴν ἀνέγνων τὴν ἐπιστολήν, δι' ἧς μοι ἐλέγετε νὰ ἔλθω ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, ἀνευ φίλων, ὡς εἶναι, φυλακισμένος, ἀοπλος, ἐν μόνον μέσον ἔχει νὰ ἀποθάνῃ οὐχὶ ἀγνωστος, ἀλλὰ διὰ θανάτου, ὃν νὰ ἀναγράψῃ ἡ ἱστορία, καὶ τὸ μέσον τοῦτο εἶναι νὰ προδοθῇ ὑπὸ τῆς συζύγου του. . . καὶ ἦλθον.

— Βασιλεῦ! ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα, θὰ μετεβάλετε γλῶσσαν ὅταν μάθετε ὅτι πᾶν ὅ,τι τὴν στιγμὴν ταύτην συμβαίνει εἶναι ἔργον προσώπου, ὅπερ σὰς ἀγαπᾷ! . . . καὶ τὸ ὅποσον ἀγαπᾷτε.

Ὁ Ἐρρίκος ἠτένισε περιέργως τὴν Μαργαρίταν.

— "ὦ! καθησυχᾶσατε, βασιλεῦ! εἶπεν αὕτη μειδιῶσα. Δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦτο εἶμαι ἐγώ.

— Καὶ ὅμως, δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, σεῖς μοὶ ἐπέμφατε τὸ κλειδίον τοῦτο, καὶ ἡ γραφὴ εἶναι ὑμετέρα.

— Ἡ γραφὴ εἶναι ἰδική μου, τὸ ὁμολογῶ. Τὴν ἐπιστολήν σὰς ἔστειλα ἐγώ, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι. Ἀλλὰ περὶ τοῦ κλειδίου, τὸ πρᾶγμα ἔχει ἄλλως. Ἀρκέσθητε μανθάνοντες ὅτι τὸ κλειδίον τοῦτο διήλθεν ἐκ τῶν χειρῶν τεσσάρων γυναικῶν.

— Τεσσάρων γυναικῶν! ἀνέκραξεν ὁ Ἐρρίκος ἐκθαμβος.

— Ναί! τῆς βασιλομήτορος, τῆς κυρίας Σώβης, τῆς Γιλόννης καὶ ἐμοῦ.

Ὁ Ἐρρίκος ἤρχισε νὰ σκέπτεται.

— Ἄς ὁμιλήσωμεν ἡδὴ λογικῶς, δέσποτα! καὶ πρὸ πάντων ἄς ὁμιλήσωμεν εὐλικρινῶς. Εἶναι ἀληθές τὸ λεγόμενον ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης συγκατατίθεται ν' ἀσπασθῇ τὸν καθολικισμόν;

— Οἱ λέγοντες τοῦτο ἀπατώνται· δὲν συγκατετίθην ἀκόμη.

— Ἄλλ' εἴθε ἀποφασισμένος.

— Δηλαδή, σκέπτομαι. Τί θέλετε;

Ὅταν ἔχη τις εἰκόσιν ἔτη καὶ εἶναι σχεδὸν βασιλεὺς, μὴ τὸν Σατανᾶν! ὑπάρχουσι πράγματα ἀξίζοντα μίαν λειτουργίαν.

— Καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἡ ζωὴ, ἔ;

Ὁ Ἐρρίκος δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ μικρὸν μειδιάμα.

— Δὲν μὲ λέγετε πᾶν ὅ,τι σκέπτεσθε, βασιλεῦ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Κρῦπτω καὶ τινὰ ἀπὸ τοῦς συμμάχους μου, δέσποινα. Καθὼς δὲ κελῶς γνωρίζετε ἄχρι τοῦδε δὲν εἴμεθα ἢ μόνον σύμμαχοι. Ἄν εἴθε ταυτόχρονως σύμμαχός μου. . . καὶ. . .

— Καὶ σύζυγός σας δὲν ἔχει οὕτω, βασιλεῦ;

— Εἰς τὴν πίστιν μου, ναί! καὶ σύζυγός μου.

— Τότε;

— Τότε τὸ πρᾶγμα θὰ διέφερον. Ἴσως δὲ καὶ θὰ ἐπεχειροῦν νὰ μείνω βασιλεὺς τῶν Οὐγονόττων, ὡς λέγουσιν. . . Ἡδὴ ἀνάγκη ν' ἀρκεσθῶ εἰς τὸ νὰ ζήσω.

Ἡ Μαργαρίτα τὸν παρετήρησεν ἀλοκότης.

— Καὶ εἴθε βέβαιος τοῦλάχιστον ὅτι θὰ τὸ ἐπιτύχετε; εἶπεν αὕτη.

— Σχεδόν. Δὲν ἀγνοεῖτε, ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ περὶ οὐδενὸς δύναται τις νὰ ἦναι ποτε βέβαιος.

— Εἶναι ἀληθές, ἐπανελάθει ἡ Μαργαρίτα, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δεικνύει τόσῃ μετριοφροσύνην καὶ ἐπαγγέλλεται τόσῃ ἀφιλοκέρδειαν, ὥστε ἀφοῦ παρητήθη τοῦ στέμματός της, ἀφοῦ παρητήθη τῆς θρησκείας της, πιθανῶς νὰ παραιτηθῇ, ἐλπίζεται τοῦλάχιστον, καὶ τῆς μετὰ μιᾶς θυγατρὸς τῆς Γαλλίας συμμαχίας της.

Ὁ Ἐρρίκος ἐφρικίσεν. Ἀλλὰ καταστείλας τὴν συγκίνησίν του εἶπεν:

— Εὐαρεστήθητε νὰ ἐνθυμηθῆτε, δέσποινα, ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην δὲν ἔχω αὐτεξουσιότητα. Θὰ πράξω λοιπὸν ὅ,τι μὲ διατάζει ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας. Ἐγὼ θὰ ἐπροτίμων νὰ ἀποσυρθῶ κυνηγῶς ἐν τινὶ πύργῳ, ἢ μοναχὸς ἐν τινὶ μοναστηρίῳ, ὅπως κλαίω τὰς ἁμαρτίας μου.

Ἡ τοιαύτη ἡρμεία, ἡ τοιαύτη τῶν ἐγκοσμίων ἀπάρνησις ἐτρόμαξον τὴν Μαργαρίταν. Ἐσκέφθη ὅτι ἡ διάλυσις τοῦ γάμου των εἶχε συμφωνηθῆ μετὰ τῶν βασιλέως, τῆς βασιλομήτορος καὶ τοῦ Ἐρρίκου. Καὶ διατί νὰ μὴ ἀπατήσῃ καὶ αὐτήν; Διατί νὰ μὴ τὴν θυσιάσῃ; Ἡ πείρα τὴν εἶχε διδάξει ὅτι οὔτε ἐπὶ τῆς μητρὸς, οὔτε ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ ἔπρεπε νὰ βασίζηται. Ὅθεν:

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, εἶπε μετὰ τινος χλευαστικῆς περιφρονήσεως, δὲν ἔχει μοὶ φαίνεται μεγάλην πεποίθησιν ἐπὶ τὸν ἀστέρα ὅστις λάμπει ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ἐκάστου βασιλέως;

— Ἄ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ματαίως ἐζήτησα τὸν ἰδικόν μου τὴν στιγμὴν ταύτην. Κρῦπτεται ἐν τῇ καταγίδι, ἥτις μυκάται νῦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου.

— Καὶ ἂν ἡ πνοὴ γυναικὸς τινος διε-

σκέδαζε τὴν καταγίδα ταύτην καὶ καθίστα τὸν ἀστέρα αὐτὸν λαμπρότερον ἢ ἄλλοτε;

— Εἶναι δύσκολον, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

Ἀρνεῖσθε τὴν ὑπαρξίν τῆς γυναικὸς ταύτης, δέσποτα;

— Ὅχι, ἀρνοῦμαι μόνον τὴν ἰσχύν της.

— Θέλετε νὰ εἰπῆτε τὴν θέλησίν της;

— Εἶπον τὴν ἰσχύν της καὶ τὸ ἐπανελαμβάνω. Ἡ γυνὴ δὲν εἶναι πρᾶγματι ἰσχυρὰ ἢ ὅταν ὁ ἔρωσ καὶ τὸ συμφέρον συνεχοῦνται ἐν αὐτοῖς ἐξίσου. Ἄν δὲ τὸ ἐν μόνον τῶν αἰσθημάτων τούτων τὴν ἀπασχολεῖ, εἶναι τρωτὴ ὡς ὁ Ἀχιλλεύς. Τώρα, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ἐπὶ τοῦ ἔρωτος τῆς γυναικὸς ταύτης δὲν δύναμαι νὰ βασισθῶ.

Ἡ Μαργαρίτα ἐσιώπησεν.

— Ἀκούσατε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐρρίκος· κατὰ τὸν τελευταῖον ἦχον τοῦ κώδωνος τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ ὀφείλετε νὰ σκεφθῆτε πῶς νὰ ἀνακτήσητε τὴν ἐλευθερίαν σας, ἣν εἶχον ὑποθηκέυσει ὅπως ἐξολοθρεύσωσι τοὺς ὀπαδοὺς μου. Ἐγὼ ὀφείλομαι νὰ σκεφθῶ πῶς νὰ σώσω τὴν ζωὴν μου. Τοῦτο ἦτο τὸ κατεπεῖγον. . . Ἀπωλέσαμεν τὴν Ναβάρραν, τὸ γνωρίζω, ἀλλ' ἡ Ναβάρρα εἶναι μικρὸν τι παραβαλλομένη πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, ἥτις σὰς ἀπεδόθη, ὅπως δύνασθε νὰ ὁμιλήτε γεγονουίᾳ τῇ φωνῇ ἐν τῷ κοιτῶνί σας, ὅπερ δὲν θὰ ἠδύνασθε νὰ πράξετε ἂν τις ἤκουεν ὑμᾶς ἐκ τοῦ τιμωνίου ἐκείνου.

Ἡ Μαργαρίτα ἐμειδιάσεν.

Ὁ Ἐρρίκος ἐγερεθεὶς ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν, ἀλλ' αἰφνης στάς, ὡσανεὶ τότε ἐνεθυμήθη διατί ἦλθε παρὰ τῆ βασιλίσσης, εἶπε:

— Ἀλλά, δέσποινα, δὲν ἔχετε νὰ μοὶ ἀνακοινώσητέ τι ἢ ἠβελήσατε νὰ μοὶ παράσχητε τὴν εὐκαιρίαν, ἵνα σὰς εὐχαριστήσω διότι, ὡς ἀρχαία θεὰ, παρέστητε ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἐκινδύνουν ἐν τῇ ὀπλοθήκῃ τοῦ βασιλέως, ὅπως μοὶ σώσητε τὴν ζωὴν.

— Δυστυχῆ! ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα δι' ὑποκόφου φωνῆς, δὲν βλέπετε ὅτι οὐδὲν ἐσώθη, καὶ ὅτι κινδυνεύει ἔτι καὶ ἡ ἐλευθερία σου καὶ τὸ στέμμα σου, καὶ ἡ ζωὴ σου! . . . Τυφλέ! τρελλέ! πτωχέ τρελλέ! Ἐν τῇ ἐπιστολῇ μου εἶδες μόνον συνέντευξιν, ἔ; ἐπίστευσας ὅτι ἡ Μαργαρίτα προσβληθεῖσα ἐκ τῆς ψυχρότητός σου ἀπῆται ἱκανοποίησιν;

— Ἀλλά, δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος ἐκθαμβος, ὁμολογῶ. . .

Ἡ Μαργαρίτα ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, ἀλλόκοτος κρότος, ὡσεὶ ξέσιμον ὄζυ καὶ ταχὺ ἠκούσθη εἰς τὴν μικρὰν μυστικὴν θύραν.

Ἡ Μαργαρίτα ἔσυρε τὸν Ἐρρίκον πρὸς τὴν θύραν ἐκείνην.

— Ἀκούσατε, εἶπεν.

— Ἡ βασιλομήτωρ ἐξέρχεται τοῦ κοιτῶνός της, ἐψιθύρισε φωνὴ τις διακοπτομένη ἐκ τοῦ τρόμου, καὶ ἦν ὁ Ἐρρίκος ἀνεγνώρισεν ὡς τὴν τῆς κυρίας Σώβης.

— Καὶ ποῦ πηγαίνει; ἠρώτησεν ἡ Μαργαρίτα.

— Παρὰ τῆ ἡμετέρα Μεγαλειότητι.

Καὶ ἠκούσθη ὁ θρόνος μεταξίνης αἰσθη-
τος, ὅπερ ἐδείκνυεν ὅτι ἡ κυρία Σώβη ἀ-
πεμακρύνετο.

— "Ω! ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐρρίκος.

— Ἦμην βεβαία, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Ἐγὼ δὲ τὸ ἐφοβούμην, καὶ ἰδοὺ ἡ
ἀπόδειξις.

Καὶ ἀνοίξας τὸν ὑπενδύτην του ἔδειξε
χαλύβδινον θώρακα καὶ ἔσυρε μακρὸν λομ-
βαρδικὸν ἐγχειρίδιον.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν πρόκειται καὶ περὶ
ἐγχειριδίων καὶ θωράκων. Κρύψατε τὸ ἐγ-
χειρίδιον αὐτό. Ἡ βασιλομήτωρ ἔρχεται
μόνη.

— Καὶ ὅμως...

— Εἶναι αὐτὴ, τὴν ἀκούω, σιωπὴ!

Καὶ κύψασα εἰς τὸ οὖς τοῦ Ἐρρίκου
εἶπεν αὐτῷ λέξεις τινὰς χαμηλῆ τῆ φωνῆ,
ἃς ὁ νέος ἤκουσε μετὰ προσοχῆς καὶ ἐκ-
πλήξεως, καὶ ἀμέσως ἐκρύβη ὀπισθεν τῶν
παρὰπετασμάτων τῆς κλίνης.

Ἡ Μαργαρίτα δι' ἐνὸς ἄλματος εὐρέθη
εἰς τὸ τιμώνιον, ἔνθα ὁ Δελαμούλ περιέ-
μενε φρίσων, καὶ λαβοῦσα ἐν τῷ σκότει
τὴν χεῖρά του:

— Σιωπὴ! εἶπεν.

Εἶτα ἐπανεληθῶσα εἰς τὸν κοιτῶνά της
καὶ κλείσασα τὴν θύραν, ἀπέσπασε τὸν
κεκρύφαλόν της, ἔκοψε διὰ τοῦ ἐγχειρι-
δίου της τὰς ταινίας τῆς ἐσθῆτός της
καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν κλίνην.

Ἦτο καιρὸς, ἡ κλεῖς ἐστρέφετο ἐν τῷ
κλειθρῷ.

Ἡ Αἰκατερίνα εἶχε κλειδία δι' ὅλας
τὰς θύρας.

— Ποῖος εἶναι; ἀνέκραξεν ἡ Μαργα-
ρίτα, ἐνῶ ἡ Αἰκατερίνα ἐτοποθέτει εἰς
τὴν θύραν φρουρὰν ἐκ τεσσάρων εὐπατρι-
δῶν οἰτίτες τὴν συνάδουον.

Καὶ ὥσπερ εἶχε τρομάξει ἐκ τῆς ἀπο-
τόμου ταύτης ἐπιδρομῆς ἐν τῷ κοιτῶνί
της, ἡ Μαργαρίτα φέρουσα λευκὴν νυκτι-
κὴν ἐσθῆτα ἐπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης καὶ
ἀναγνώρισασα τὴν Αἰκατερίναν, ἔδραμεν
ἵνα ἀποσπῆ τὴν χεῖρα τῆς μητρός της,
προσποιηθεῖσα τὸσφ καλῶς τὴν ἐκπεπλη-
μένην, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ Φλωρεντινὴ
ἠπατήθη.

ΙΑ'

ΔΕΥΤΕΡΑ ΝΥΞ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ

Ἡ βασιλομήτωρ παρετήρησε καλῶς περὶ
αὐτήν. Εἶτα ἐμειδίασεν, ὡς γυνὴ ἐπιτυ-
χοῦσα τὸν σκοπὸν της. Λαβοῦσα δὲ κάθι-
σμα, εἶπεν:

— Ἄς καθήσωμεν, Μαργαρίτα, καὶ ἃς
συνομιλήσωμεν.

— Δέσποινα, ἃς ἀκούω.

— Εἶναι καιρὸς νὰ ἐνοήσης ὅτι ὁ ἀ-
δελφός σου καὶ ἐγὼ ἐπιθυμοῦμεν νὰ σὲ κα-
ταστήσωμεν εὐτυχῆ.

Τὸ προοίμιον ἦτο φοβερὸν διὰ τοὺς γνω-
ρίζοντας τὴν Αἰκατερίναν.

— Τί προτίθεται νὰ μοῦ εἰπῆ, ἐσκέφθη
ἡ Μαργαρίτα.

— Ὑπανδρεύσαντές σε ἐξετελέσαμεν βε-
βαίως μίαν τῶν πολιτικῶν ἐκείνων πρά-
ξεων ἃς πολλάκις μεγάλη συμφέροντα ἐ-
πιβάλλουσιν εἰς τοὺς κυβερνῶντας. Οὐδέ-

ποτε ὅμως ἐσκέφθημεν ὅτι ἡ κατὰ σοῦ,
τῆς τόσον ὠραίας, τῆς τόσης θελκτικῆς,
ἀπέχθεια τοῦ βασιλεῶς τῆς Ναβάρρας θὰ
διετηρεῖτο.

Ἡ Μαργαρίτα ἠγέρθη καὶ σταυρώσασα
τὴν νυκτικὴν ἐσθῆτά της ἐποίησε πλήρης
σεβασμοῦ ὑπόκλισιν πρὸς τὴν μητέρα της.

— Ταύτην τὴν ἐσπέραν μόνον ἔμαθον.
ἐξηκολούθησεν ἡ Αἰκατερίνα, ὅτι ὁ σύζυγός
σου δὲν φέρεται πρὸς σὲ ὡς πρέπει.

Ἡ Μαργαρίτα ἐστέναξεν.

— Εἶναι πράγματι δυστύχημα ὅτι ὁ
βασιλεὺς περιφρονεῖ τὴν σύζυγον, ἣν εὐη-
ρεστήθημεν νὰ τῷ δώσωμεν, προσφέρων
σκανδαλωδῶς τὸν ἔρωτά του εἰς μίαν τῶν
κυριῶν μου.

Ἡ Μαργαρίτα ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν.

— Πρὸ πολλοῦ βλέπω ὅτι ἡ καρδιά σου
αἰμάσσει.

Ἡ Μαργαρίτα ἀνεσκίρτησεν. Ἐλαφρὰ
κίνησις εἶχε ταράξει τὰ τῆς κλίνης παρὰ-
πετάσματα. Εὐτυχῶς ἡ Αἰκατερίνα οὐδὲν
ἐνόησε.

— Τὴν πληγὴν ταύτην, τέκνον μου,
ἀπόκειται εἰς τὴν μητέρα σου νὰ θερρα-
πεύσῃ. Οἱ νυμφεύσαντές σε δὲν δύνανται
ν' ἀνεχθῶσι τὴν πρὸς σὲ γινομένην περι-
φρόνησιν. Ἐχουσι δὲ τὸ δικαίωμα νὰ ἐξα-
σφελίσωσι τὸ μέλλον σου, χωρίζοντές σε
ἀπ' αὐτοῦ, συμφῶνως πρὸς τὴν θέσιν καὶ
τὴν ἀξίαν σου.

— Καὶ ὅμως, δέσποινα, ἀπήντησεν ἡ
Μαργαρίτα, μεθ' ὅλας τὰς παρατηρήσεις
ταύτας, ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας εἶναι
σύζυγός μου.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐποίησε κίνημα ὀργῆς,
καὶ πλησιάζασα ἔτι μᾶλλον πρὸς τὴν Μα-
ργαρίταν εἶπεν:

— Ἐκεῖνος σύζυγός σου! Μὴ ἀρχῆ ἡ
τῆς ἐκκλησίας εὐλογία ὅπως γείνωσι δύο
σύζυγοι; μήπως ἡ καθιέρωσις τοῦ γάμου
ἐνυπάρχει μόνον εἰς τὰς εὐχὰς τοῦ ἱερέως;
Ἐκεῖνος σύζυγός σου! Ἄν ἦσο ἡ δέσποινα
τῆς Σώβης, ἠδύνασο νὰ μοὶ ἀπκητήσης
οὕτω. Ὁ Ἐρρίκος παρεχώρησε πρὸς ἄλλην
τὰ δικαιώματά σου καὶ ταύτην ἀκόμη τὴν
στιγμὴν—προσέθετο ὑψώσασα τὴν φωνήν.
— Ἐλθέ μετ' ἐμοῦ, ἡ κλεῖς αὕτη ἀνοίγει
τὴν θύραν τῶν δωμάτων τῆς κυρίας Σώβης,
καὶ ἐκεῖ θὰ ἰδῆς.

— "Ω! πλέον σιγὰ δέσποινα, πλέον
σιγὰ, ἃς παρκακῶ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα,
διότι οὐ μόνον ἀπατάσθε, ἀλλὰ ἀκόμη...

— Ἐ! ἀκόμη τί;

— Ἐὰ ἐξυπνήσετε τὸν σύζυγόν μου.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἠγέρθη καὶ ἐγειράσα
τὸ παρὰπέτασμα τῆς κλίνης ἔδειξε μει-
διῶσα εἰς τὴν μητέρα της τὸν βασιλέα τῆς
Ναβάρρας κοιμώμενον ὑπνὸν νήδυμον.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐξέβαλεν οὐχὶ κραυγὴν,
ἀλλ' ὑπόκωφον βρυχηθμόν.

— Βλέπετε, Κυρία, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα,
ὅτι κακῶς ἐπληροφόρηθητε!

Ἡ Αἰκατερίνα παρετήρησε πρῶτον τὴν
Μαργαρίταν καὶ εἶτα τὸν Ἐρρίκον, καὶ
ἔδηξε τὰ χεῖλιν.

[Ἐπταί συνίσις].

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνίσις ἰδε προηγουμένον φύλλον).

Ἡ ἑτέρα γυνή, — ἡ Χανούμισσα βε-
βαίως — ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου ὑ-
ψώματος, ἔχουσα τὰς κνήμας ὀλίγον προ-
τεταμέναις, τὴν βράχιν ἐλαφρῶς κεκυρτω-
μένην ἐπὶ τὰ πρόσω, καλύπτουσα τὸ πρό-
σωπον διὰ τῶν χειρῶν της ἵν' ἀποφύγῃ
τὸ χιονοκύλιστον ἐξ ἀφροῦ ὄρος, ὅπερ
ἔπιπτε κατὰ νιφάδας ἐκ τῆς κόμης καὶ
κατεπλημμύρει τὸ σῶμά της.

Οὐδέποτε σύμπλεγμα ἀρμονικώτερον,
ἀντίθεσις θελκτικώτερα ἐξήγειρε τὴν φαν-
τασίαν ζωγράφου!

Ἡ μελάγχρους δούλη, λούουσα τὴν χρυ-
σῆν κόμην τῆς δεσποίνης της, — μακρὰ
καὶ λαμπρὰ κύματα κυμαινόμενα ὑπὸ τὰς
ἐβενώδεις χεῖράς της, — συνέτεινε διὰ τῆς
μελανότητος τοῦ σώματός της, ν' ἀνα-
φαινῶνται ἔτι μᾶλλον ἡ λευκότης, ἡ λε-
πτότης καὶ ἡ τελειότης τῆς νεαρᾶς Ὀθω-
μνίδος. Ἐὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἦτο ἀλάβαστρος
σχεδὸν ῥοδόχρους, διαφανῆς καὶ μὲ φλέ-
βας ὠχροῦ κυανοῦ. Τύπος νεότητος καὶ τε-
λειότητος, ἔνθα ἡ χάρις ἐνυπάρχει ἔμφυ-
τος καὶ ἡς ὁ ἔρωσ οὐδόλως ἠψατο ἀκόμη
διὰ τῆς πτέρυγός του, φύσει μὲν ἀγνή, ἡ-
δυσπαθῆς δ' ἐξ ἀγνοίας ἡ μουσουλμᾶνα ἐ-
κείνη παρθένος ἐθάμβωσε τὸν σουλτάνον.

Συγκινηθεὶς χωρὶς νὰ ἐνοῆ καλῶς τὸ
αἴτιον, περιέμενε τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ
νεανίς θ' ἀπεκαλύπτε τὸ πρόσωπόν της...
Τοῦτο δὲν ἐβράδυνε πολὺ. . . . Βροχὴ χλι-
αροῦ ὕδατος ἀφῆρσε τὸν ἀφρόν, ὅστις ἐ-
κάλυπτεν ὡς χιωντὴν κόμην τῆς Χανούμ,
ἡ δ' αἰθιοπίς συνέστρεψεν αὐτὴν εἰς χρυ-
σοῦν σαρίκιον, δι' οὗ περιέβαλε τὴν κεφα-
λὴν τῆς δεσποίνης της, ἐμπηγνύουσα μα-
κρὰς περόνας ἐξ ὀστοῦ χελώνης, ἵνα συγ-
κρατῶσι τὸ βασιλικὸν ἐκεῖνο διάδημα, ὅ-
περ ἡ φύσις ἐπιθέτει ἐπὶ τοῦ μετώπου τῶν
εὐνοουμένων της.

Ἡ νέα κόρη ἔλυσε τότε τὰς συμπεπλεγ-
μέναις χεῖρας, ἐγειρομένη δὲ ἐτάνωσε χαριέ-
στατα τοὺς ὠραίους αὐτῆς βραχιόνιας
ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν της, εἶτα δὲ προέβη βή-
ματὰ τινα πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἐθεώρει ὁ
Ἄβδούλ Μετζίτ.

Μόλις ἀνέπνεεν οὗτος καὶ ἡ διακεκομ-
μένη ἀναπνοὴ του μετὰ κόπου διήρχετο
ἐπὶ τῶν χειλῶν του, ὁ δὲ Φαῖδ, παρῶν
εἰς τὴν παράδοξον ταύτην σκηνὴν, ἠκολού-
θει μετὰ περιεργίας τὴν προφανῆ συγκινη-
σιν, ὅφ' ἡς κατεῖχετο ἡ Α. Μεγαλειότης.

Ἡ νέα Ὀθωμανὶς ἔδειξε τὸ γλυκύτα-
τον πρόσωπον, ὅπερ ἠδύνατο νὰ συμπληρώ-
σῃ τοσοῦτον ὠραῖον σῶμα τύπον κανονι-
κώτατον τῶν γυναικῶν τῆς Ἀσίας, μὲ τοὺς
ἀτενεῖς ὀφθαλμούς τῶν μιγάδων τῆς Ἀ-
μερικῆς, ἐπικοσμουμένους διὰ λεπτῶν καὶ
μελανῶν ὀφρῶν τὸ στόμα εἶχε στρογγύ-
λον καὶ ἐρυθρόν, ὑποδεικνύον ἐν μειδιά-
ματι σειρὰν μαργαριτωδῶν ὀδόντων.

— Γκιούλ - Χανούμ, ἐφώνησεν ἡ Αἰθιο-
πίς, τείνουσα πρὸς τὴν δέσποιναν της τὸ
μετάξινον καὶ χρυσοπάρυφον μάκτρον, θέ-
λετε νὰ πᾶτε ἐς τὴν σάλα πού ἡσυχάζουν;

— Τώρα, τώρα, ἀπεκρίθη ἡ Γκιούλ, καὶ ὑπῆγεν εὐθὺς πρὸς τὴν μὴ κατεχομένην κρήνην, ἀνωθεν τῆς ὁποίας κατεσκόπευεν ὁ σουλτάνος.

Φθῆσα ἐκεῖ, εὐρίσκειτο τόσον πλησίον τοῦ Ἀβδούλ-Μετζίτ, ὥστε οὗτος ἤκουεν, ἠσθάνετο τοὺς παλμούς τῆς νεαρᾶς ἐκείνης καρδίας. Ἡ Γκιούλ-Χανούμ ἔστρεψε τότε τὸν κρουνὸν τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ἐσχημάτισε κοιλότητα μετὰ τὰς δύο χεῖρας ἐν εἴδει κοίλου κυπέλλου, τὰς ἔθεσεν ὑπὸ τὸ κρυσταλλῶδες νᾶμα, καὶ ἔλουσε δι' αὐτοῦ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· εἶτα δὲ θέσασα τοὺς λεπτοὺς δακτύλους τῆς ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου γύρου, ὅθεν σχεδὸν ἔψαυον τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ σουλτάνου, ἐξηκολούθησε καὶ χύνη δροσερὸν ὕδωρ ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τῶν ὤμων τῆς, ἀσμένως ἀπολαύουσα τῆς ἡδονῆς τοῦ εὐεργετικοῦ τούτου λουτροῦ, μετὰ βλέφαρα ἡμίκλειστα, βῶθωνας διατεταμένους, σῶμα πάλλον καὶ ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω κλίνον. . .

Ὅτε ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ εἶδε τὴν κόρην προσερχομένην, ἐπλησίωσεν ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν σκοπιὰν δι' ἔλξεως ἀκκαταμάχτου· ἀλλ' ὅτε ἡ λουομένη ἤλθε πλησιέστατα εἰς αὐτόν, ἀποχωριζομένη μόνον διὰ τοῦ μαρμαρίνου φραγμοῦ, ἀσθμαίνων καὶ ἐκτός ἑαυτοῦ ἀπεμακρύνθη μεμαγευμένος, καὶ φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του,

— Παράδοξον τοῦτο, ὑπεφώνησε, πάσχω.

Ὁ Φαῖδ-Βέης ἠθέλησε νὰ ὀρμήσῃ εἰς τὴν θέσιν, ἣν ὁ σουλτάνος ἄφινεν ἐλευθέραν, ἀλλ' οὗτος τὸν ἀπέκρουσεν ἀποτόμως ὡς ὑπὸ αἰσθήματος ἀλλοκότου ζηλοτυπίας κατελιημμένος.

— Ὅχι ἀκόμη, . . εἶπε χαμηλοφώνως.

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ εἶχεν ἀποσυρθῆ, ἡ δ' αἰθιοπὶς ἐλθοῦσα περιέβλεπε κάτωθεν τοῦ βραχίονός τῆς τὸ μετὰξινον πεσκήριον, ῥίψασα τὸ ἕτερον ἄκρον ἀνωθεν τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου τῆς. Ἐνῶ δὲ ἀπῆρχετο πρὸς ἀνάπαυσιν εἰς τὸν πρῶτον λουτρικὸν θάλαμον, ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ ἐξέπεμψε στεναγμὸν λύπης καὶ ἀπεμακρύνθη ἐκ τοῦ λουτροσκοπεῖου του.

Ὁ Φαῖδ, χωρὶς νὰ περιμεῖν τὴν ἄδειαν, ἔλαβεν ἤδη τὴν θέσιν του, ἀλλά μὴ ἀνέβλεψεν εἰς τὸ λουτρὸν ἀφῆκε κραυγὴν ὑπόκωφον.

— Τί τρέχει; εἶπεν ὁ Σουλτάνος.

— ὦ! Θεέ μου! . . ἐκείνη εἶναι. . .

— Ἐκείνη; Ποία;

— Ἡ Γκιούλ-Χανούμ! ἡ Γκιούλ-Χανούμ, ἡ ἀνίκητος, περὶ ἧς σὰς ἔλεγον ἐν Ἀλέμ-Δάγ, ἀπεκρίνατο ὁ Φαῖδ, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον προσκολλώμενος εἰς τὴν σκοπιάν. Πῶς εὐρέθη ἀρά γε ἐνταῦθα;

— Εἶναι ἡ Γκιούλ, ἡ Ἀνίκητος; ἐπανελάθεν ὁ Σουλτάνος μετὰ φωνὴν διακεκομμένην, Φαῖδ, φίλε μου, ποιητὰ μου, εἶπε σύρων ἐλαφρὰ τὸν νέον κατὰ μέρος, ἄφες με νὰ τὴν ἴδω ἀκόμη. Γνωρίζεις σὺ τί ἐστὶ τὸ ἔρῳν γυναικίως, τὸ τρέμειν ὑπὸ τὸ βλέμμα τῆς, καὶ τὸ φρίσσειν ἐκ τῆς ἐπαφῆς τῆς χειρὸς τῆς. . . Τῆς τοιαύτης μακκαριότητος ἐγὼ στεροῦμαι· ἄφες με λοιπὸν νὰ ἀπολαύσω αὐτῆς. . . Εἶναι τόσον γλυκεῖα καὶ τόσον τρομερὰ!

Ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ, μετὰ φωνὴν τρέ-

μουσαν καὶ χεῖρα συνταραττομένην ἐν τῇ τοῦ Φαῖδ, ἐφάνετο μᾶλλον ἰκετεύων ἢ διατάττων. Ὁ νεαρὸς ποιητὴς ἐδέησε νὰ υποχωρήσῃ καὶ αὐτὴς, ἀλλὰ φέρων ταύτην τὴν φορὰν τὸν θάνατον ἐν τῇ καρδίᾳ, μαθὼν τίς ἦτο ἡ λουομένη, ἧς ὠρέγετο ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ, καὶ ἦτις ἦτο αὐτὴ ἐκείνη ἡ γυνή, ἣν ἐλάτρευεν ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ Γκιούλ-Χανούμ, ἡ σκληρὰ νεανίς, ἣν ἐν μιᾷ νυκτὶ μέθης δὲν ἐφοβήθη ν' ἀναφῆρῃ εἰς τὸν σουλτάνον.

Ἐξῶ φρενῶν διὰ τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην ὁ Φαῖδ ὑπέφερε δεινῶς τὴν σκληροτάτην τῶν βασάνων, διότι ἔβλεπεν ἀντεραστὴν κατατρώγοντα διὰ τοῦ βλέμματος τὴν φιλιτάτην του! Διπλοῦν ἔγκλημα ἐνώπιον τοῦ νόμου καὶ ἐνώπιον τοῦ ἔρωτος, διότι τὸ πρόσωπον τῆς μουσουλμάνας εἶναι σεβαστὸν τοῖς ἀνθρώποις καὶ τὸ τῆς ἐρωμένης εἰς τὸν ἐραστὴν τῆς. . . Μετὰ χεῖρα τεταμένην ὁ Φαῖδ ἔσχιζε τὴν κομβοδόχην τοῦ ἐνδύματός του, εἰς ἣν ὁ Σουλτάνος εἶχε βάλει τὴν ἐρυθρὰν ταινίαν τοῦ Μετζιδιέ. . . Ἀλλ' ἡ εὐγνωμοσύνη ὑπερίσχυσε τοῦ μίσους. Τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τῆς ταινίας ψαυόμενον ἐν στιγμῇ παραφόρου ὀργῆς, συνέστειλε τὸ τῆς ζηλοτυπίας πάθος του, καὶ ἀνέμνησεν αὐτόν ὅτι τὸ πᾶν ὤφειλεν εἰς τὸν μονάρχην του· ἐν νεωτέρᾳ ἡλικίᾳ συνομόσας κατὰ τοῦ σουλτάνου, μόνον διὰ τῆς ἐπιεικείας του εἶχε σωθῆ. Ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ τῷ εἶχε λοιπὸν χάρισει τὴν ζωὴν· ὁ δὲ Φαῖδ ἐκεῖνος, ὁ πένης, ὁ ἐξόριστος, ὁ δυστυχὴς, κατέστη πλούσιος, ἐντιμὸς καὶ ἰσχυρὸς. . . Πότερος λοιπὸν ἦτο ὁ μᾶλλον ἔνοχος τῶν δύο ἀνθρώπων; Ὁ ἐξυμνήσας τὴν ἐρωμένην του ἢ ἐκεῖνος, ὅστις χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ, ἐτρώθη ὑπ' αὐτῆς; . .

Ὁ Φαῖδ, ἐσυλλογιζέτο τὴν κουφότητα τῆς διαγωγῆς του, καὶ κατηγόρει ἑαυτόν, διότι διετάραξε τὴν ἑαυτοῦ ἡσυχίαν καὶ εὐδαιμονίαν. Ὁ σουλτάνος τί ἔπαιε; . . Δὲν εἶχεν ἔλθει ἐκεῖ ἀγόμενος ὑπὸ ἀνεξηγήτου συγκυρίας;

Ἄπασαι αἱ σκέψεις αὐταί, διάφοροι καὶ δακέθυμοι, διήρχοντο τὸν τεταραγμένον νοῦν τοῦ νέου, ἐν ᾧ ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ, οὐχ ἦττον τεταραγμένος καὶ συγκεινημένος, κεκυφώς, ἦτο προσκεκολλημένος εἰς τὴν σκοπιάν.

Ἐβλεπε διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας τὸ τερπνὸν θέαμα, περιβεβλημένον διὰ τοῦ γεγλυμένου πλαισίου αὐτῆς. Ἡ Γκιούλ ἦτο ἐξηπλωμένη νωχελῶς ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης κλίνης μετὰ τοὺς βραχίονας περὶ τὴν κεφαλὴν ἐν εἴδει προσκεφαλαίου, τὰς κνήμας ἡμικεκλιμένας, τὸ δὲ πεσκήριον κυμαίνον ἐπὶ τοῦ παλλομένου στήθους. Τὰς βλεφαρίδας ἡμικλείστους ἔχουσα ἐκκοιμάτο ἐλαφρὰ, μὲν τὸν εὐεργετικὸν ἐκεῖνον ὑπνον, ὅστις ἔπαιε μετὰ τὴν κόπωσιν τουρκικοῦ λουτροῦ, ὅπου τὰ μέλη, εὐκαμπτότερα γινόμενα, ἀφίενται εἰς ἀπερίγραπτον εὐπάθειαν, καθ' ἣν αἰσθάνεται τις ἑαυτὸν ἐκπνέοντα ἐν ταυτῷ καὶ ζωογονούμενον.

— Ἀπελπίσθην, εἶπεν ὁ σουλτάνος εἰς τὸν Φαῖδ, ἔπιον ἤδη εἰς νέον ποτήριον, ἀλλ' ἂν ἦναι δηλητήριον ὀλέθριον ἢ νέκταρ ἡδονικόν

ἀγνοῶ. ἐν τούτοις εὐρίσκομαι ἐν μέθῃ καὶ ἐπειδὴ σὺ γινώσκεις τὴν Ἀνίκητον, θέλεις μοι ὁμιλήσει περὶ αὐτῆς. (Ἐπεται συνέχεια).

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΕΧΝΙΤΗΣ

[Διήγημα ὑπὸ Νικολάου Ἰω. Σταματέλου.]

— Μάννα, τὰ κακὰ μου βούχα θὰ τὰ φορέσω τῇ πρωτοχρονιά, μοῦ εἶπεν ὁ μάστορ.

— Μετὰ τὴν ὑγειά σου, παιδί μου· ὁ μάστορ ἔσται σου εἶνε καλὸς καὶ δὲ θὰ σὲ γελάσει.

— Ἄ! ὄχι· ἔχτες ἀγόρασε ὑπὲρ μου τὸ πρᾶμμα· ἀκούς, μάννα, ἔδωκε μετὰ δέκα πέντε δραχμαῖς. «Ἐ! βλέπεις, Κώστα, μοῦ εἶπε, πῶς τὰ δεινὰ τὰ λεπτά· ἔτσι καὶ σὺ νὰ μοῦ τὰ φέρῃς».

Καὶ ὁ διάλογος οὗτος διεξήγετο ὑπὸ τοῦ δωδεκαετοῦς Κώστα καὶ τῆς χήρας αὐτοῦ μητρὸς Αἰκατερίνης, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους.

Ὁ Κώστας ἦτο χαρούμενος, ἂν καὶ τὰ Χριστούγεννα τὰ ἐπέρασε μετὰ τὰ παλιὰ του φορέματα, διότι ἡ ἰδέα ὅτι τὴν ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου θὰ εἶνε καλεσμένος ἐνδεδυμένος τὸν παρηγόρει.

Πόσον ὠραῖος θὰ εἶνε τὴν ἡμέραν ἐκείνην! Οἱ συνομιληκῆς του θὰ τὸν ζηλεύουν, θὰ τὸν θέλουν εἰς τὴν παρέαν των εἰς τὰ παιγνιδία των, διότι δὲν θὰ φορεῖ πλέον τὸ ξεσχισμένον ἐκεῖνο πανταλόνι, οὔτε τὴν λερωμένην γρακέττα. Τὰ ὑποδήματά του θὰ εἶνε καινούργια, τὸ καπέλον τῶν νέων, διότι ἡ καλή του μήτηρ τῷ ὑπεσχέθη νὰ τῷ ἀγοράσῃ διὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Καὶ ὑπὸ τοιούτων σκέψεων ὁ μικρὸς Κώστας βαυκαλιζόμενος ἦτο τόσῳ πύχαριστῆς, ἠσθάνετο τοσαύτην ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν μάστορα του, πρὸς τὴν μητέρα του, ὥστε δὲν ἤξευρε πῶς νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ.

Ἀλλὰ τὰ τόσῳ εὐάρεστα αὐτοῦ ὄνετρα διελύοντο, ἀμαρῶς ἐνεθυμειτο τὰς δέκα πέντε ἐκεῖνας δραχμαῖς, ἃς ὤφειλε νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν μάστορα του.

Φόβος τὸν κατελάμβανε! Δεκαπέντε δραχμαὶ δι' αὐτόν, διὰ τὴν πτωχὴν του μητέρα, ἦτο μία περιουσία ὀλόκληρος. Ἀλλως τε δὲ ὁ μάστορ δὲν τῷ ἔδιδε μισθόν, διότι τὸν ἐμάνθανε τὴν ξυλουργικὴν.

Ὁ μικρὸς Κώστας ἔχων τὴν βεβαιότητα, ὅτι τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του, ἀνησύχει φοβερὰ ὁ νοῦς του ἐσκοτίζετο, ἡ μικρὰ του καρδιά ἐθλίβετο, καὶ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἠγαγκάζετο νὰ ψευσθῆ πρὸς τὸν μάστορα του δεινῶς τὸν ἐβασάνιζε.

Μετὰ τοῦτον πρόσωπον θὰ ἐπήγγινε τὴν ἄλλην ἡμέραν εἰς τὸ μαγαζὶ! πῶς θὰ ἐδικαιολογεῖτο! Τοῦτο ἦτο ὅλη ἡ ἀνησυχία τοῦ μικροῦ Κώστα.

Ἐν τούτοις, ὁ Θεὸς ἔχει καὶ διὰ τοὺς πτωχοὺς. Καὶ τὴν ἰδέαν ταύτην, ἣν τῷ εἶχε διδάξει ἡ μήτηρ του, λαμβάνων ὡς ἐφόδιον ὁ μικρὸς μας, ἐπ' ὀλίγον ἠσύχαζεν, ἀλλὰ. . . τί ἀπαίσιον ὄψιν εἶχον αἱ δέκα πέντε δραχμαὶ!

*

Τὴν νύκτα τῆς παραμονῆς τοῦ Ἁγίου Βασιλείου ὁ Κώστας ἠγρύπνει καὶ ὡσεὶ θεῖον φῶς νὰ ἐχύθῃ ἐν τῇ διανοίᾳ του, ἐντρομὸς ἠγέρθη φωνάζων τῆς μητρὸς του.

— Τί ἔχεις, παιδί μου, τεταραγμένη τῷ ἀπήντησε.

— Μάνα, μάνα, ἐσυλλογίστηκα μιὰ καλὴ δουλειά, μὰ . . . ντρέπομαι.

— Λέγε, παιδί μου, τὴ μάνα σου ντρέπεσαι!

— Γιὰ νὰ μιλῶμαι τὰς δεκαπέντε δραχμὰς τοῦ μάστορη, μάνα, θὲ ναῦγω καὶ γὼ αὐριο τριγύρω ἔς τὰ σπίτια, ὅταν τᾶλλα τὰ παιδιά.

Ἡ Αἰκατερίνη ἦτο μήτηρ καὶ ἕως ἡσθάνθη πόνον ἐν τῇ καρδίᾳ της, ἀκούσασα ὅτι τὸ μοναχό της παιδί θέλει νὰ ἐπαυτῆσῃ υἱὰ νὰ πληρώσῃ τὰ φορέματά τοῦ ἀλλὰ...

— Μπα! γιατί ὄχι, παιδί μου, τῷ ἀπήντησεν ἐκείνη, βγαίνουν ὅλοι οἱ μαθητάδες αὐριο, μὰ πρέπει νὰ φτιάξῃς κάτι γιὰ νὰ δείχνῃς τὴ τέχνη σου..

— Ὡ φτιάσω, μάνα, ἔχω ἀκόμα καιρό, θὰ φτιάσω ἕνα μικρὸ τραπεζάκι.

Καὶ ὁ μικρὸς μας τεχνίτης ὅλος χαρὰ, ἐγερθεὶς ἐν μικρῷ χρόνῳ κατασκευάσεν ἕνα ὠραῖον, κομψόν, τραπεζάκι, δείγμα τῆς τέχνης εἰς ἣν ἦτο ἐπιδεδομένος, καὶ δι' οὐ εὐπρεπῶς ἠδύνατο νὰ ζητῆ παρ' ἐκάστου *μιαρ πετάραν*.

Εἰς τὴν μικρὰν του πατρίδα Λευκάδα, οὕτω ἐπυνηθεῖτο. Ἐκαστὸς μικρὸς τεχνίτης περιφέρει ἐπὶ πινακίου λευκοῦ μικρόν τι δείγμα τῆς τέχνης του, εὐγενῶς αἰτεῖ παρὰ τῶν κατοίκων φιλοδώρημά τι.

*

Φῶς γλυκὺ μετ' ὀλίγον ἐφκέρου τὴν ζηλευτὴν πρωτοχρονίαν.

Ὁ μικρὸς μας τεχνίτης ἐνδύθει τὰ καλὰ του φορέματα, ἐξῆλθε πρῶτ' φέρων ἐντὸς πινακίου τὸ τραπεζάκι.

Τὸ γεῦμα εἶχε παρέλθει καὶ ὅμως δὲν ἐφαίνεται, ἀλλὰ περὶ τὴν 2. μ. μ. μετ' ἡμέραν ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐξωγραφισμένην ἐρρίπτετο ὁ μικρὸς μας Κώστας εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀνησυχου μητρός του, κομίζων αὐτῇ τριάκοντα ὀλοκλήρους δραχμὰς!

Ἦτο πλούσιος! Ὁρεξίν νὰ φάγῃ δὲν εἶχεν ἂν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην περιεφῆθη εἰς τὰς οἰκίας ὡς ἐπαίτης, δὲν τὸν ἐμελλον τὸ φαιδρότατος, διότι τὴν ἐπιούσαν ὑπερηφάνως θὰ προσέφερε τὰς δεκάπεντε δραχμὰς πρὸς τὸν μάστορὸν του, καὶ δὲν θὰ ἐντρέπετο νὰ παρουσιασθῆ ἐνώπιόν του.

— Ποῦ καὶ ποῦ ἐπῆγες; τὸν ἠρώτησεν ἡ μήτηρ του.

— Παντοῦ, τῷ ἀπήντησεν, ἦρα καὶ ἄλλα παιδιά καὶ ἐπήγαμε μαζί, ἔσ' πολλὰ σπίτια, γιατί ἐγὼ δὲν ἤξερα.

— Νὰ ζήσης, παιδί μου, τῷ εἶπεν ἡ δυστυχῆς ἐκείνη, καὶ τοῦ χρόνου νὰ μού φέρῃς λεπτὰ ἀπὸ τὸν κόπο σου.

*

Τὴν ἐπιούσαν πρῶτ' πρῶτ', σὺν τῇ καλημέρᾳ προσέφερεν ὁ μικρὸς Κώστας πρὸς τὸν μάστορὸν του καὶ τὸ χρῆμα του!

Ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ἐταράχθη δὲν τὸ ἐπερίμενε. Τὸν ἠρώτησε διατί ἐβιάσθη νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ τὰ χρήματα, πλὴν ὁ Κώστας εἰσώπκ' ἡ ἐπιμονὴ ὅμως τοῦ μάστορη ἠνάγκασε τὸν μικρὸν μας νὰ τῷ ὁμολογήσῃ ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

— Γεῖά σου, παιδί μου, τῷ ἀπήντησεν ἐκεῖνος, καλὸς ἄνθρωπος καὶ καλὸς τεχνίτης θὲ νὰ γίνῃς. Τώρα ἄρῃσε καὶ ἐμένα νὰ σοῦ κάμω τὸ *μποραμά* σου.

Καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του τρία ἀργυρὰ πεντάφραγκα τῷ τὰ προσέφερεν.

Ὁ μικρὸς Κώστας ἐδάκρυσε κατ' ἀρχὰς ἠρνήθη νὰ τὰ δεχθῆ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀσπασθεὶς τὴν χεῖρα τοῦ μάστορὸν του τὰ ἐδέχθη, εὐχριστῶν αὐτὸν ἐπὶ τῇ γεναιοδωρίᾳ του.

Ὁ μικρὸς Κώστας ἔκτοτε εἰργάζετο ὡς ἀληθῆς τεχνίτης.

Ἡ ΝΥΞ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ (Jean-Paul)]

Κατὰ τὴν νύκτα τῆς πρώτης τοῦ ἔτους 1797, ἀνὴρ ἐξηκοντούτης, λίαν κατηφοῦς καὶ ἠλλοιωμένης ὕψους, εὕρισκετο παρὰ τὸ παράθυρον τῆς οἰκίας του. Πλήρης ἀθυμίας καὶ ἀπογοώσεως, ἀνήγειρε τὰ πεπονημένα βλέμματά του πρὸς τὸν κυκλοῦν θόλον τοῦ οὐρανοῦ, ἐφ' οὗ διέλαμπον οἱ φωτεινοὶ ἀστέρες, δίκην λευκῶν ἀνθέων νυμφικίας ἐπὶ λεκάνῃς διαυγῶς ὕδατος. Ἀλλὰ πάρχυτα κατεβίβασεν αὐτὰ ἐπὶ τῆς γῆς, καθότι οὐδεὶς ὡς αὐτός, ἐφαίνετο ἀμοῖρος χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἰστάμενος παρὰ τὸν οὐδὸν τοῦ τάφου του.

Εἶχεν ἤδη διέλθει ἐξῆκοντα ἐκ τῶν βαθμίδων ἐκείνων, αἵτινες ἐμελλον νὰ τὸν ὀδηγήσωσιν ἐκεῖ, μὴ ἐπιφέρων ἐκ τῆς ὠραιότερας ἡλικίας τῆς νεότητος, εἰμὴ πλάνας καὶ ἐλέγχους.

Ἡ ὑγεία του ἦτο κατεστραμμένη, ἡ ψυχὴ κενὴ καὶ καταβεβλημένη, ἡ καρδία του ἐσπράσσετο ὑπὸ σκληρᾶς μεταμελείας καὶ τὸ γῆρας παρίστατο αὐτῷ λίαν λυπηρὸν καὶ δύσελπι.

Αἱ νεανικὴ ἡμέραι ἀνεφαίνοντο ἐνώπιόν του, ἀνυπολόγηται τὴν ἐπίσημον ἐκείνην ὥραν, καθ' ἣν ὁ πατήρ του ἔθηκεν αὐτὸν ἐν τῇ εἰσόδῳ τῶν δύο ἀτραπῶν τοῦ βίου, ἐξ ὧν ἡ μὲν πρώτη ἄγει τὸν ἄνθρωπον εἰς εὐδαιμόνα καὶ γαλήνιον τόπον, κεκοσμημένον ὑπὸ τῆς ἀνθηροτέρας χλόης, διαυγάζομενον ὑπὸ τοῦ λαμπροτέρου ἡλίου καὶ ἀντηχοῦντα ὑπὸ τῆς ἠδαιᾶς ἀρμονίας, ἡ δὲ ἑτέρα εἰς ζοφερὸν ἄντρον πλήρες ὄφθου καὶ δηλητηρίου.

Ὁἴμοι! οἱ ὄφεις προσεκολλῶντο ἐπὶ τῆς καρδίας του, τὸ δηλητήριον ἐμόλυε τὰ χεῖλη του, καὶ τότε ἐνόησε τὸ χαῖνον ἠθικὸν βράχρον, ὅπερ ἀνωρύσσετο ἐνώπιόν του.

Ἀπελπίς καὶ περίτρομος, ἐπανάφερε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸν οὐρανὸν κραυγάζων μετ' ἀπέριου ἄλγους.

— ὦ προσφιλεῖς νεότης, ἐπανάθε! ὦ πάτερ μου, ἐπανάγαγέ με ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ βίου ὅπως ποιήσω ἄλλοιαν ἐκλογὴν.

Ἄλλ' ἡ νεότης καὶ ὁ πατήρ τὸν εἶχον πρὸ πολλοῦ ἐγκαταλείψει.

Ἰδὼν αἴφνης μετέωρόν τι ἀνυψούμενον ὑπεράνω ἔλους καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ἀφανιζόμενον, εἶπε.

— Τοιαῦται αἱ μωραὶ ἡμέραι μου, ἡμέραι ἀφροσύνης καὶ ἀβουλίας.

Ὅταν δὲ ἀστὴρ διάττων διήρχετο τὸν οὐρανόν, ταλαντευόμενος δὲ ἠρχνίζετο εἰς τὸ ἄπειρον τούτου διάστημα.

— Τοιοῦτος εἶμαι καὶ ἐγὼ, ἐπιθύρισε, καὶ τὰ ὄξεα κέντρα τῆς μεταμελείας ἐβυθίζοντο ἐτι μᾶλλον βαθύτερον ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Τότε ἀνεκάλεσεν ἐν τῷ νῷ ἅπαντας τοὺς συνομίληκας αὐτῷ, οἵτινες διανύοντες ἤδη τὸν βίον ὡς ἀγχοὶ πατέρες, φίλοι τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀρετῆς, διήρχοντο τὴν πρώτην ταύτην νύκτα τοῦ νέου ἔτους πανευτυχεῖς καὶ εὐδαιμόνες.

Ὁ ἦχος τοῦ κώδωνος, ὅστις ἀνήγγελλε τὸ κινητὸν τοῦτο τῆς ἀκινήτου αἰωνιότητος σημεῖον, ἀντήχησεν ἐπὶ τὰ ὦτα αὐτοῦ, ὡς ἠδὺ ἄσμα, ὑπομνήσαν τοὺς συγγενεῖς του, τὰς εὐχὰς, ἃς οὗτοι ἀπέπεμπον τῷ Θεῷ δι' αὐτὸν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, εὐχὰς ἃς οὐδὲως ἐξεπλήρωσε, καὶ τὰς παραινέσεις, ἃς ἀδιαλείπτως τῷ ἐπανελάμβανον, ἐξ ὧν οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἠθέλησε νὰ ὠφεληθῆ. Βεβαρυσμένος ὑπὸ τῆς θλίψεως καὶ τῆς αἰσχύνῃς, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀτενίσῃ ἐπὶ πλεόν τὸν οὐρανὸν ἐκεῖνον, ἔνθα διέμενον ὁ πατήρ του. Διό, κατεβίβασε περιλύπως τοὺς ὀφθαλμούς, ἐξ ὧν δάκρυα πικρὰ ἔρρευσαν πεσόντα ἐπὶ τῆς χιόνης τῆς καλυπτούσης τὸ ἔδαφος. Ἐκ βαθέων στεναξᾶς, οὐδὰ μόνον δὲ ἐλπίζων παραμυθίαν, ἀνέκραξε δι' ὑστάτην φοράν.

— Ἐπανάθε ὠραία ἐποχὴ τῆς νεότητος, ἐπανάθε!

*

*

Καὶ πράγματι αὕτη ἐπανάθε διό ὅσα διηγήθημεν, ἦσαν ἐνύπνιον, ὅπερ τὰ διετάραξε.

Ἦτο εἰσέτι νέος, μόνον δὲ τὰ παρὰ τῶματά του ἦσαν ἀληθῆ.

Ἀπέδωκεν ἐγνωμοσύνην τῷ Θεῷ, καθὸ δυνάμενος εὐγκαταλείψῃ τὴν εὐεπίφορον ὁδὸν τοῦ ἐλαττώματος, ὅπως ἀναλάβῃ τὴν πρὸς τὴν ἀρετὴν ἄγουσαν, ἥτις μόνον εὐχριστεῖ τὴν διάνοιαν καὶ τέρπει τὴν καρδίαν.

*

*

Ἐπανάθετε μετ' αὐτοῦ, ὃ προσφιλεῖς μου ἀνγκνῶσται, ἂν περιεπέσατε εἰς τοιαύτην σχολίαν ὁδόν. Τὸ φρικτὸν τοῦτο ἐνύπνιον ἔστω τοῦ λοιποῦ ὁ ὀδηγὸς ὑμῶν. Ἄν ἡμέραν τινα πλήρης ἀνίας, ἀναγκασθῆτε νὰ ἀναζητήσητε τὴν νεότητᾳ αὐτῇ δὲν θέλει ἐπανάθε πλεόν. Προσπαθήσατε νὰ ἀποπερατώσητε τὸν βίον, τῇ χειραγωγίᾳ μόνον τῶν παθῶν, καὶ τότε οὐδεμίαν ἡμέρα πικρίας δύναται νὰ καταλάβῃ τὴν ὑγίαν ὑμῶν συνειδήσιν. Δ. Τ.

Αἱ τῆς εἰς ἰγγραφή: συνδρομητῶν, μὴ συνθευόμενα μετὰ τὸ πτωχικὸν τῆς συνδρομῆς δὲν λαμβάνονται ὑπὸ ὄψιν. — Ἐὰν καὶ ἐπιρχισαὶ καὶ τῶ ἐπιτετικῶ καὶ συνδρομητῶν ἡμῶν παραλοῦνται: νὰ ἀποστῆλωσι τὴν συνδρομὴν των ἀπ' εὐθείας. Ἄθ ἡ γὰς: «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν των Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων»

Ο ΕΜΠΙΑΙΖΟΜΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ
μυθιστορία PAUL DE COCK, Κομφῆς τομο: ἐκ 230 σελίδων, μνο: δρ. 2. Εἰς τοὺς συνδρομητῶν ἡμῶν ἀποστέλλεται μὴ μόνον ἡ